

American Pravda: Holocaust Denial
Analyzing the History of a Controversial Movement

Ron Unz • August 27, 2018

Original:

<https://www.unz.com/runz/american-pravda-holocaust-denial/>

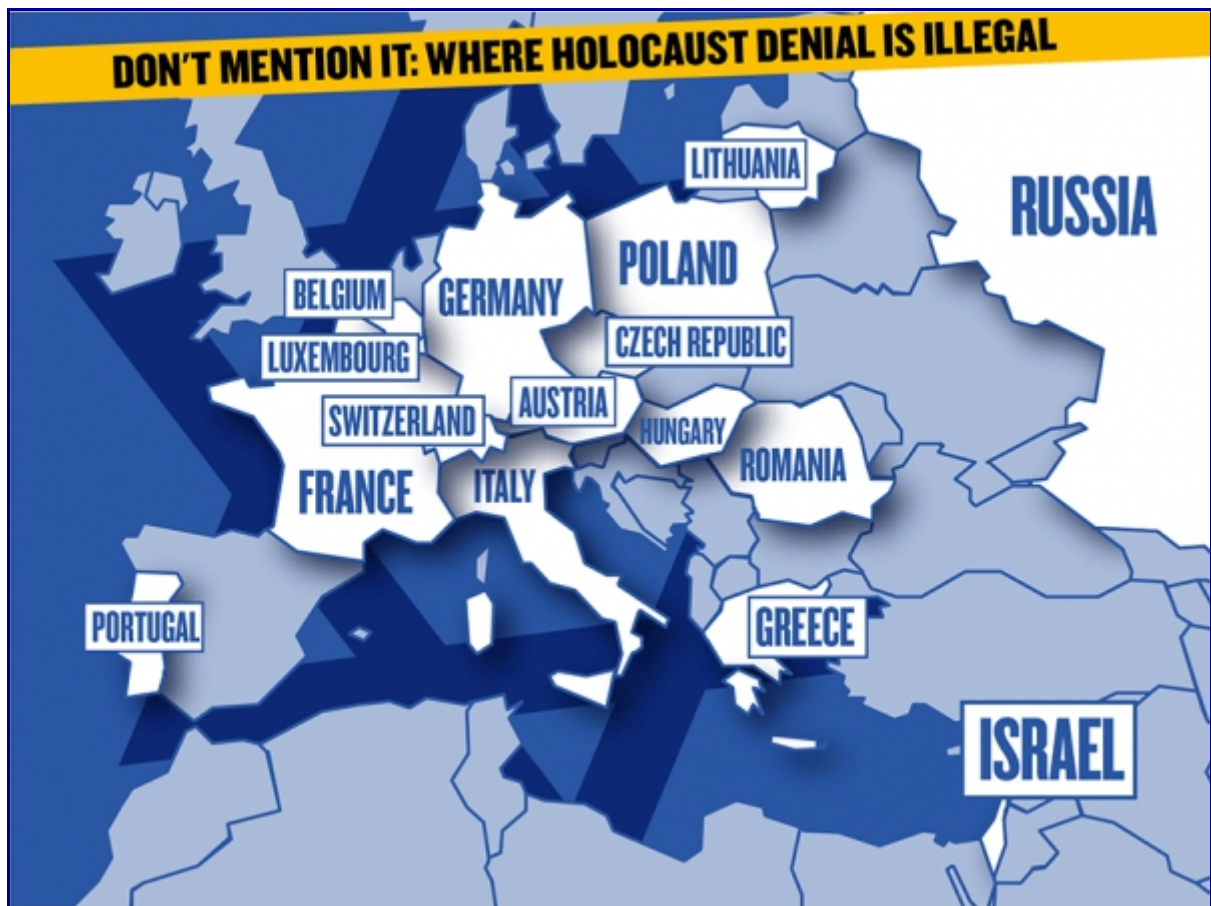
Amerikai Pravda: Holokausztagadás
Egy ellentmondásos mozgalom történetének elemzése

Ron Unz • 2018. augusztus 27

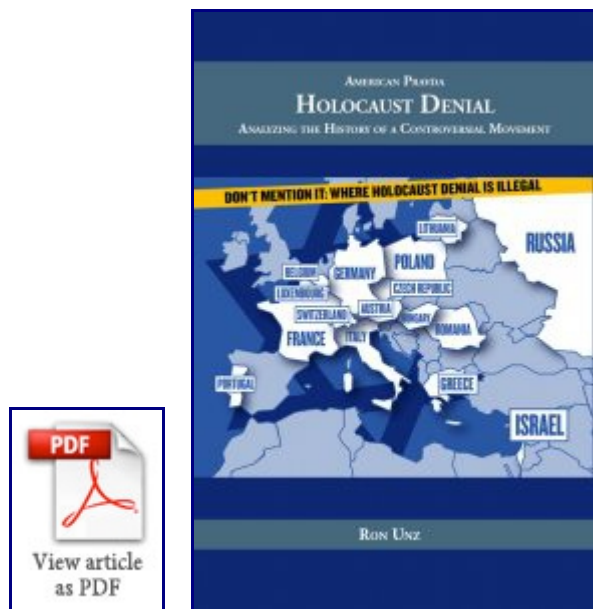
Translated:

[https://www-unz-com.translate.goog/runz/american-pravda-holocaust-denial/?
_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en](https://www-unz-com.translate.goog/runz/american-pravda-holocaust-denial/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en)

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

[Reason Magazine és a holokauszt tagadása](#)

Néhány évvel korábban valahogy hallottam egy ádáz online vitáról, egy Mark Ames nevű baloldali újságíró és a *Reason* magazin szerkesztői vettek részt, amely Amerika virágzó libertárius mozgalmanak fényes zászlóshajója. Bár mélyen belemerültem a nehéz programozási munkába, a kíváncsiság úrrá lett rajtam, ezért úgy döntöttem, megnézem.

Az 1990-es évek bevándorlási háborúi során nagyon megbarátkoztam a *Reason* embereivel, gyakran meglátogattam az irodáikat, különösen az 1998-as „angol” kampányom során, amikor a saját politikai központomat ugyanabban a kis Westside Los Angeles-i irodában helyeztem el. épületet használtak. Ahogy a 2000-es évek elején a tartalomarchiválási szoftverprojektem egyre több időmet kezdte elnyelni, fokozatosan elvesztettem velük a kapcsolatot, de még így is a magazinarchívumuk több mint 40 éve volt az első publikációm, amelyet publikáltam. beépíttem a rendszerembe, és most örömmel fedeztem fel, hogy a folyamatban lévő viszályban mindkét fél jó hasznát vette a szoftveremnek a [rég](#) *Reason* problémák feltárására .

Úgy tűnik, a *Reason* köré csoportosuló libertáriusok sikeresen politikai behatolást hajtottak végre a Szilícium-völgy rendkívül gazdag technológiai iparában, és most egy nagy konferenciát szerveztek San Franciscóban, hogy összegyűjtsék támogatóikat. Baloldali beállítottságú riválisaik úgy döntöttek, hogy már a kezdetekkor elfojtják ezt a projektet, kiemelve néhány kellemetlenebb ideológiai álláspontot, amelyeket a mainstream libertárius vezetők egykor rendszeresen képviseltek. Talán Ron Paul és más libertáriusok ellenezhetik a tengerentúli háborúkat és a drogtörvényeket, és támogathatják az adók és szabályozások csökkentését, de ők és a Republikánus Párt szövetségesei kimondhatatlanul aljasak voltak minden más kérdésben, és ezért minden „jó gondolkodónak” nagyon távol kell maradnia. .

A vita meglehetősen hétköznapi módon kezdődött Ames [„Homofóbia, rasszizmus és a Kochok”](#) című cikkével, amelyben elítélte , miért osztoznak egy platformon egy magas rangú, keresztény konzervatív nézeteket valló republikánus kongresszusi képviselővel, valamint a magazin Koch-finanszírozásában és az 1970-es és 1980-as években az apartheid Dél-Afrika állítólagos támogatása. Az *Ok válasza* _A szerkesztő elég meggyőzőnek tűnt, és joggal utasította el az egyesületi bűnösség támadásait. Felvázolta a Dél-Afrikával kapcsolatos vádak durva tévedéseit

és hiányosságait is, és kigúnyolta Ames-t, mint köztudottan tévedésre hajlamos „összeesküvés-elmélet hívét”. Bizonyára kevés kívülálló figyelt volna fel a rivális ideológiai táborok közötti ilyen tipikus sárdobálásra.

De aztán a dolgok egészen más fordulatot vettek, és egy héttel később Ames visszatért [egy 5000 szavas cikkel](#), amelynek címe biztosan felkelti a figyelmet: „Holokauszt tagadása”. Azt állította, hogy 1976-ban a *Reason* egy teljes különszámot adott ki ennek a kirobbanó témának szentelve.

Az évek során biztosan mindenki találkozott az interneten a holokauszt tagadásával, de az, hogy egy tekintélyes magazin teljes számot szánt ennek a doktrínának a népszerűsítésére, egészen más volt. **Hollywood évtizedek óta szentesítette a holokausztot, és a mi mélyen szekuláris társadalmunkban a holokauszt tagadásával kapcsolatos vádak kicsit olyanok, mint a „Boszorkány” kiabálása!** Old Salemben vagy a trockizmus vádjai a Vörös Cár udvarában. A progresszív Sam Seder *Majority Report* rádióműsora [egy teljes félórás részt szentelt a Reason](#) elleni vádoknak, és a „Reason Magazine”+ „Holocaust Denial” ma már több ezer találatot ad. Az internetes viták jelentős robbanása volt az, ami akkoriban felkeltette a figyelmemet.

Az első reakcióm az értetlenség volt. *A Reason* volt az első folyóirat, egy tucat előzőleg digitalizáltam a rendszeremben, és biztosan észrevettem volna egy egész holokauszttagadást népszerűsítő kiadványt. Hamarosan azonban rájöttem, hogy 1976 februárja kimaradt abból, hogy a teljes készletből, amelyet a magazin feldolgozása szállított nekem, ez a mulasztás önmagában is komoly gyanút vet fel. De Ames valahogy megtalált egy példányt egy kutatókönyvtárban, és elkészített [egy teljes PDF-et, amelyet megadtak kényelmesen elhelyezett az interneten, hogy alátámassza vádjait.](#)

Óvatosan elolvasva cikkét, majd áttekintve a tartalmát, úgy döntöttem, hogy vádja technikailag hamis, de lényegében igaz. Nyilvánvalóan a lapszám tényleges témája a „történelmi revizionizmus” volt, és a 76 oldal között itt-ott eltemetett néhány bekezdést leszámítva a holokauszttagadás soha nem került szóba, így a holokauszttagadási problémaként való

jellemzése nyilvánvalóan groteszk túlzás volt. Másrészt, bár a szerzők közül keveset ismertem, tagadhatatlanul igaznak tűnt, hogy Amerika kiemelkedőbb holokauszttagadói közé tartoznak, és legtöbbjük szorosán kötődött ugyanabban a táborban működő szervezetekkel. Ezen túlmenően határozott jelek mutatkoztak arra, hogy álláspontjukat ebben a témában minden bizonnyal ismernie kellett az *észnek* darabjaikat megrendelő szerkesztők.

A legegységesebb eset az, amikor Ames Dr. Gary North kifejezett kijelentéseit idézte, egy prominens libertárius gondolkodó, aki Ron Paul egyik legkorábbi kongresszusi segédjeként szolgált, később pedig a politikában és az üzleti életben hosszú távú partnere lett:

A második világháborús revizionizmusról talán a legtávolabbi anyagok azok a végtelennek tűnő tudományos tanulmányok, amelyek 6 millió zsidó feltételezett Hitler általi kivégzéséről szólnak. A „A hatmillió mítosza” névtelen szerzője [Hoggan] szilárd érvelést mutatott be az Establishment kedvenc horrortörténete ellen – a háborúba való belépésünk feltételezett erkölcsi igazolása... **Az egykori buchenwaldi rab, Paul Rassinier professzor lefordítatlan könyvei , komolyan megkérdőjelezték a történetet...** Egy friss és nagyon olcsó könyv magazin formájában, a ***Did Six Million Really Die?* 1973-ban jelent meg, írta Richard Harwood.**

Egy későbbi számban több ezer szavas levelet írt Prof. Adam Reed, a Rockefeller Egyetemről, a *Reason* korábbi munkatársa, amely határozottan megerősítette a holokauszt főáramú narratíváját szabványos munkákból idézve, és Dr. North-t a kétes holokauszttagadási szövegek idézéséért. minőség. De North szilárdan kitartotta a helyét:

„A második pont, miszerint körülbelül 6 millió zsidó valóban meghalt a koncentrációs táborokban, az addig nyitva lesz, amíg a korabeli feljegyzések teljesen elérhetővé nem válnak. Még nem vagyok meggyőződve, így vagy úgy. Örülök, hogy Dr. Reed értelmezi az adatokat, de amíg a kiadó cégek és a tudományos céh nem ösztönzi az adatok újbóli vizsgálatát, továbbra is javaslom a revizionista kérdések iránt érdeklődőknek, hogy olvassák el a *Hatmillió mítosza című könyvet Tényleg hat millió hal meg?* mint a történelmi revizionizmus ésszerű (bár nem feltétlenül cáfolhatatlan) darabjai. Ha valaki nem tud dönteni, többet kell olvasnia.”

Dr. James J. Martin volt a februári revizionizmus számának vezető munkatársa, és az előző számban a szerkesztők kiterjesztett kérdés-feleletet tartalmaznak, az egyik kérdés pedig közvetlenül a vitatott témára vonatkozott:

OK: Dr. Martin, Ön szerint (1) igaz a nácik ellen felhozott, több millió zsidó tömeg megsemmisítésével kapcsolatos vád, és (2) hogy a szövetségesek atrocitásai olyan nagyok vagy nagyobbak voltak, mint a németeké , a kérdés tanulmányozásából?

MARTIN: Nos, nem számoltam össze, hogy kik vesztették életüket a háborúban – sokféle statisztikai anyagot láttunk, amiből néhányat a levegőből húztak elő. Következésképpen nehéz bármiféle ilyen becslést megtenni, hogy az egyik vagy a másik oldalon meghaltak-e még tíz, most nem különösebben magával ragadó témát. Hogy a vádak bizonyíthatóak-e, az majd kiderül. Nem hiszem, hogy az egész európai zsidó lakosság tervezett kiirtásának bizonyítékai megállapítják a helyüket. Az évek során hatást gyakoroltak rám Paul

Rassinier munkái, és még mindig kell vele. Műveit sokáig figyelmen kívül hagyták, és előbb-utóbb valakinek tisztességes munkát kell végeznie, hogy megbirkózzon azzal, amit bemutatott. Azt hiszem, Rassinier általános esete jelenleg megalapozott, és nem láttam olyan erős bizonyítékot, amely felborítaná állításait vagy állításait, miszerint nem volt tervezett program az európai zsidók kiirtására. A másik fő esete az, hogy nem voltak gázkamra-irtó programok. Az a tény, hogy nagyon sok ember vesztette életét, vitathatatlan – hogy a német koncentrációs táborok nem voltak egészségügyi központok, az jól ismert –, de úgy, **sokkal kisebbek és sokkal kisebb halálosak voltak, mint az oroszok.**

A másik fontos közreműködője Dr. Austin J. App volt, és néhány három évvel korábban kiadott egy rövid könyvet *The Six Million Swindle: Blackmailing the German People for Hard Marks with Fabricated Corpses* címmel.

Ames saját szerkesztőjének [követő rovatában](#) különféle újságírók döbrent reakcióit sorolják fel, egyikük a Twitteren azt írta: „*Fogalmam sem volt arról, hogy a Reason Magazin egykor a holokauszt-revizionizmus menedékhelye volt. Szent Moly.*” A Reason jelenlegi munkatársainak [dühös megzavarása](#) ellenére ez a leírás egészen helyesnek tűnik.

Valóban úgy tűnik, számottevő közvetett bizonyíték van arra, hogy akkoriban a „holokauszt-szkepticizmus” egész széles körben kiterjedt a születőben lévő libertárius mozgalomra. Eltekintve a fent említett olvasó Prof. Reed éles bírálatától, a válaszok túlnyomó többsége teljesen kedvezőtlennek tűnt, Samuel Konkin III, a *New Libertarian Weekly* és különböző hasonló kiadványok szerkesztője azt sugallta, hogy a februári szám az egyik legjobb volt. Valaha megjelent. David Nolan, az amerikai Libertárius Párt alapítója szintén „kiemelkedőnek” méltatta a kérdést.

A szóban forgó szám két szerkesztője még ma is a *Reason* és az amerikai libertarianizmus kiemelkedő alakja marad, míg [az](#) árbo-c címsor akkoriban olyan neveket viselt, mint David Brudnoy és Alan Reynolds, akik később mindketten a konzervatív és libertárius politikai befolyásos alakjaivá váltak. Úgy tűnik, nincs bizonyíték a lemondásra vagy dühös vádakra a lap megjelenését követően, amely úgy, teljesen egyenrangúsággal emésztett meg, és láthatóan kevesebb viszályt váltott ki, mint amennyit a monetáris politika körüli vita váltott volna ki.

Soha nem fordítottam különösebb figyelmet a holokauszt-beszélgetésekre az évek során, de Murray Rothbard neve az 1976-os *Reason* árbo-cszalagon felidézett egy emléket. Rothbardot széles körben a modern libertarizmus megalapítójaként tartják számon, és eszembe jutott, hogy a 90-es években valahol olvastam, hogy gyakran nevetségessé tette a holokausztot, mint teljes ostobaságot, ami a libertárius különtség tipikus példajaként ragadt meg bennem. Egy gyors Google-keresés [megerősítette az emlékeimet](#), miszerint Rothbard bevallottan holokauszttagadó.

Bár a Reason 1970-es évek közepén kialakult szerkesztői irányvonalával kapcsolatos egész vita hamar elcsitul, a fejemben továbbra is gyötrő rejtvény maradt. Mindig is elég szkeptikus voltam a libertárius ideológiával szemben, de az 1990-es évekbeli *Reason* barátaim minden bizonnyal okos és racionális embereknek tündek fel, akik aligha őrjöngtek semmiféle örültnek, és a legjobban ismertek kettő a társ volt. -a kérdéses vitatott kérdés szerkesztői.

Könnyen megértettem, hogy a buzgó libertárius ideológusok bizonyos kérdésekben mennyire átsöpörhetnek a racionalitáson – talán azzal érvelve, hogy a rendőrséget és a hadsereget, mint etatista intézményt meg kell szüntetni –, de a ténykérdést, hogy mi történt vagy nem történt a zsidókkal. A második világháború idején Európa aligha tartozott ebbe a kategóriába. Ezenkívül a libertarianizmus mindig is nagyon nagy zsidó kontingenst vonzott, különösen a felső beosztásokban, és a lapszám egyik szerkesztője is ebből a háttérből származott, csakúgy, mint Rothbard és sok más, aki az árboc tetején szerepelt. **Noha a tébolyult antiszemitizmus nem lehetetlen a zsidók körében,** én valamivel kevésbé valószínűnek tartanám. Nyilvánvalóan valami nagyon furcsa dolog történhetett.

Akkor túlságosan el voltam foglalva a munkámmal ahhoz, hogy az ügyre koncentráljak, de néhány hónappal később több időm volt, és elkezdtem egy részletes vizsgálatot. Az első lépésem az volt, hogy figyelmesen elolvastam az általam korábban ismeretlen ellentmondásos írók által készített *Reason* -cikkeket. Bár ezek a darabok nem vonatkoztak a holokausztra, úgy gondoltam, hogy talán érzékeltethetik a gondolkodásukat.

Meglepetésemre a történetírás kiemelkedően jónak és szinte biztosan pontosnak tűnt annak alapján, amit az évek során tökéletesen mainstream forrásokból gyűjtöttem össze. Dr. Martin [hosszú cikke a „Tokiói rózsza” hírhedt keretezéséről](#) valószínűleg a legjobb és legátfogóbb kezelés volt, amivel valaha találkoztam ebben a témában, és Dr. App elemzése [a szudétánémetek tragédiájáról](#) ugyanilyen erős volt, és több pontot is felvetett. Korábban nem tudtam. Percy Greaves hatékonyan összefoglalta [a Pearl Harbor-i támadás számos nagyon gyanús aspektusát](#), és bár az FDR elleni vádemelési ügye kétségtelenül nem volt légmentes, egybevágott a témával foglalkozó számos tudós nézeteivel. Ráadásul álláspontja az [voltegy fiatal Bruce Bartlett, később egy prominens Reagan- és Bush-tisztviselő](#), és még később George W. Bush erős republikánus kritikusa, akit a *New York Times* rendszeresen emleget. A legtöbb egyéb írás is nagyon színvonalasnak tűnt, köztük Dr. North [összefoglalója a második világháborús revizionizmusról](#). Általánosságban elmondható, hogy ezeknek a cikkeknek az akadémiai ösztöndíja nagymértékben felülmúlta az elmúlt évtizedek véleménymagazinjaiban található mindent, *beleértve* magát az észet is. Az érdeklődők a fenti linkekre kattintva elolvashatják a szóban forgó cikkeket, és maguk dönthetnek.

Akkoriban a *Reason* egy fiatal és küzdelmes magazin volt, cipőfűzővel és költségvetéssel. Az ilyen nyilvánvaló minőségű cikkek publikálása minden bizonnyal figyelemre méltó teljesítmény volt, amelyre a szerkesztők méltán büszkék lehettek, és a kapott elsőprő pozitív levelek teljesen indokoltnak tűntek. Mindeközben úgy tűnt, Ames csúnya támadásai pusztán politikai hackertámadások voltak, akik talán még azzal sem foglalkoztak, hogy elolvassák azokat a cikkeket, amelyek szerzőit rágalmazta.

Ames becstelenségének további jeleként mintegy kéttucatszor dobta el a „náci” jelzőt haknimunkája során, valamint számos „antiszemita” kifejezést is használt, és Greaves minden bizonnyal sok ilyen szidalma tárgya volt. De bár Greaves és Bartlett egymás után írt cikkeket pontosan ugyanarról a Pearl Harbor témáról, és [a Wikipédia](#) szerint előbbi volt az utóbbi tudományos tanácsadója ebben a témában, Bartlett neve sehol sem szerepel Ames slágerében, feltehetően azért, mert a *New York Times* által nagyon szeretett prominens politikai szakértőt

„antiszemita neonácinak” minősíteni, önpusztítónak bizonyulhat. Még ha ezt félre is hagyjuk, azzal vádoljuk, hogy a zsidó libertáriusok irányítják az *értelmet*A náci propagandistának bizonyára olyan vádnak kell lennie, amely még a leghiszékenyebbek hiszékenységét is megfeszítené.

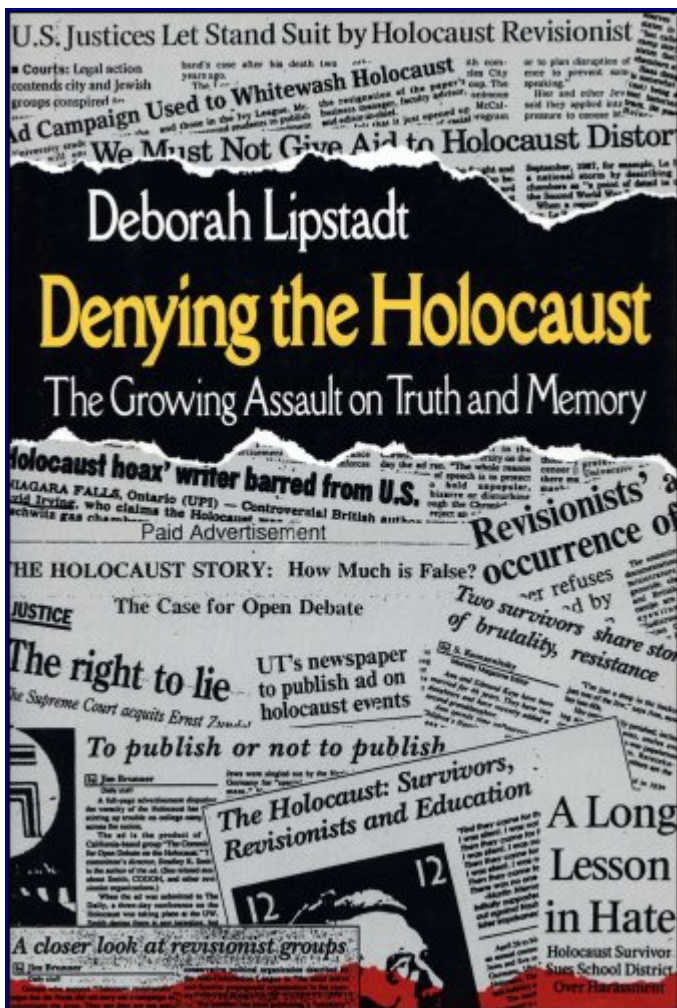
Deborah Lipstadt és a holokauszt tagadása

Mivel Ames hitelessége teljesen megromlott, úgy döntöttem, hogy újra figyelmesen elolvasom a cikkét, hogy megkeressem, milyen nyomokat találhatok az egész bizarr helyzethez. Azok az akadémiai tudósok, akik nagyon jó történelmet publikálnak bizonyos témákban, még mindig teljesen irracionális nézeteket vallhatnak másokról, de általában az ember mást feltételez.

Úgy tűnt, hogy Ames megértette a kérdést egy bizonyos Deborah Lipstadttól, akit nagy holokauszt-szakértőként jellemez. A neve nagyon homályosan ismert volt számomra, mint valamiféle akadémiai aktivista, aki évekkel korábban jelentős jogi győzelmet aratott egy David Irving nevű jobboldali brit történész felett, és Irving maga is további feljelentést kapott az Ames-cikkben.

Egy név azonban feltűnt. Nyilvánvalóan Lipstadt információi alapján Ames úgy jellemezte Harry Elmer Barnes, mint „az amerikai holokauszttagadó irodalom keresztapját”, Martin „holokauszttagadó gurujaként”.

Egy tucat korábban a „Barnes” néven szinte semmit sem jelentett volna meg. De szeretné létrehozni a tartalomarchiváló rendszeremet, és digitalizáltam Amerika legbefolyásosabb kiadványait az elmúlt 150 évben, hamar rájöttem, hogy a legkiemelkedőbb nyilvános értelmiségieink közül – a baloldali, a jobboldali és a középső– hirtelen megtisztultak, és „eltűntek” 1940 körül, mert határozottan elleneztek az FDR rendkívül agresszív külpolitikáját, és Barnes, a jeles történész és szociológus a legkiemelkedőbbek közé tartozott. Ő volt a *Foreign Affairs* egyik legkorábbi szerkesztője, majd sok éven át fontos cikkei díszítették a *The New Republic* és a *The Nation oldalait*. , még bukása után is ő szerkesztette az Örök háborút az örök békéért című 1953-as esszégyűjteményt, amelyet saját maga és más egykor kiemelkedő személyiségek alkottak. De az, hogy egy ilyen intellektuális termetű figurát holokauszttagadóval vádolnak, nemhogy az egész mozgalom „keresztapja”-ként, meglehetősen bizarnak tűnt számomra.

Mivel Ames csupán egy tudatlan politikai hack volt, aki mások véleményét közvetítette, Lipstadtra, az ő fő forrására összpontosítottam. Aki sok időt töltött a viszonylag szüretlen weboldalak kommentszálain, az biztosan találkozott a holokauszttagadás vitatott témájával, de most úgy döntöttem, hogy megpróbálom sokkal komolyabban megvizsgálni a kérdést. Néhány kattintás az Amazon.com weboldalon, és a *Denying the Holocaust* című 1993-as könyve pár nappal később megérkezett a postaládámba, és bejáratot biztosított ebbe a titokzatos világba.

A könyv olvasása minden bizonnyal óriási felfedezés volt számomra. Lipstadt a holokausztanulmányok professzora, akit az Emory Egyetem Teológiai Tanszékén dolgoztak ki, és miután elolvastam első fejezetének kezdő bekezdését, úgy döntöttem, hogy akadémiai specialitása minden bizonnyal „holokauszt-teológia” néven írható le.

Lipstadt : a producer hitetlenkedett. Nehezen tudta elhinni, hogy visszautasítom a lehetőséget, hogy szerepeljek országos televíziós műsorában. – Ön azonban könyvet ír erről a témáról. Remek reklám lesz.” Többször kifejtettem, hogy nem veszek részt vitában egy holokauszttagadóval. A holokauszt létezése nem volt vita tárgya. Elemezném és illusztrálnám, hogy kik ők és mit próbáltak tenni, de nem jelentem meg velük... Nem volt hajlandó véglegesen elfogadni a nememet, ezért hevesen elítélte a holokauszt tagadását és mindazt, amit jelent. Aztán egy utolsó kísérletként, hogy meggondoljam magam, feltett nekem egy kérdést: „Bizonyára nem értek egyet velük, de nem gondolja, hogy a nézőinknek hallaniuk kellene a *másik oldalt* ?”

Lipstadt teljes rémülete attól, hogy valaki ténylegesen vitatja akadémiai doktrínája alapelveit,

nem is lehetett volna nyilvánvalóbb. Bizonyára az európai sötét középkor egyetlen buzgó teológusa sem reagált volna másként.

Könyvének második fejezete alátámasztotta ezt a benyomást. Mivel az általa holokausztagadóknak minősített személyek közül sokan támogatták az első és a második világháború mögöttes okainak revizionista nézőpontját, keményen támadta ezeket az iskolákat, de meglehetősen furcsa módon. Az elmúlt években Steve Sailer blogger és [mások](#) kigúnyolták az általuk „mutatás és szór” vitastílust, amelyben a „politikailag inkorrekt” narratívát csupán leírják, majd automatikusan magától értetődő hamisként kezelik a tényleges cáfolat kísérő igénye. Úgy tűnt, Lipstadt meglehetősen rövid könyvében ezt a megközelítést alkalmazta.

Például nagyon hosszú listát közölt a revizionista történelmet támogató vezető akadémiai tudósokról, prominens politikai személyiségekről és befolyásos újságírókról, és megjegyezte, hogy nézeteik nem értenek egyet azzal a főbb perspektívával, amelyet feltehetően a History 101 tankönyveiből szívott magába, és ezért úgy vélte, teljesen leleplezte őket. Minden bizonnyal egy keresztény prédikátor, aki megpróbálja megcáfolni a harvardi EO Wilson evolúciós elméleteit egy bibliai igeszakasz idézésével, nagyjából ugyanezt a megközelítést alkalmazhatja. Csakhogy kevés evangéliumi aktivista lenne olyan ostoba, hogy egy nagyon hosszú listát közöljön a kiváló tudósokról, akik mind ugyanazt a darwinista álláspontot képviselték, majd megpróbálják félresöpörni őket a Genézis egyetlen versére hivatkozva. Lipstadt úgy tűnik, hogy úgy közelíti meg a történelmet, mint egy Biblia-dörömbölő, de egy különösen gyenge eszű. Ráadásul, Barnes sárga fontos szerepet játszik Lipstadt fejezetében és egész könyvében. Az index több mint két tucat oldalon sorolta fel a nevét, és többször is a holokausztagadás „keresztapjaként” és annak meghatározó alakjaként írják le. Tekintettel a nagy terjedelemre, lelkesen vizsgáltam az összes hivatkozást és a kísérő lábjegyzeteket, hogy feltárjam azokat a megdöbbentő kijelentéseket, ami nagyon hosszú tudományos pályafutás során tett.

Elégé csalódott voltam. Egyetlen utalást sem találtam holokausztagadó nézeteire egészen a 79 éves korában bekövetkezett halála előtti egy évig, és még ez a tétel is aligha hihető el. A revizionizmusról szóló, 9300 szavas cikkében [egy libertárius kiadványnak kigúnyol egy vezető holokausztagadó forrást, amiért azt állítja, hogy Hitler 25 millió zsidót ölt meg, megjegyezve, hogy az összes akkori világ népességének közel kétszerese volt.](#) Ráadásul Barnes többször alkalmazta az „állítólagos” szót a náci megsemmisítési tervről szóló történetekre, amely szentségtörő hozzáállás a jelek szerint megrémített egy olyan teológust, mint Lipstadt. Végül, Paul Rassiner francia tudós könyvének rövid, posztumusz kiadott ismertetésében [Barnes meglehetősen meggyőzőnek találta a mindössze 1-1,5 millió zsidó halálesetre vonatkozó becslését.](#)

Ezért bár ez az utolsó tétel technikailag igazolta Lipstadt vádját, miszerint Barnes a holokausztagadója, bizonyíték nélküli állításai, miszerint ő volt a terület alapítója és vezetője, aligha növeli a tudományos hitelességét. Eközben a sok tízezer szó, amit Barnestól-olvastam, arra utal, hogy gondos és szenttelen történész.

Egy hírhedt esemény jutott eszembe, amely [nem sokkal a bolsevik forradalom után történt.](#) Timofej Florinszkij jeles filológust, Oroszország egyik legismertebb nemzetközi tudományos

tudósát egy forradalmi bíróság elé hurcolták, hogy nyilvános kihallgatást folytassanak a nézeteiről, és az egyik bíró, egy részeg zsidó egykori prostituált annyira irritálónak találta válaszait, hogy elővette a revolverét. és ott és akkor agyonlőtte. Tekintettel Lipstadt nyilvánvaló érzelmi állapotára, erős a gyanúm, hogy azt kívánta volna, bárcsak hasonló módon bána Barnes-szal és számos más tudóssal, akiket elítélt. Többek között rémülten vette tudomásul, hogy több mint két évtizeddel az 1940-es közéletből való megtisztulása után Barnes könyvei még mindig kötelező olvasmányok voltak mind a Harvardon, mind a Columbián.

Mindannyian ésszerűen extrapoláljuk azt, amit már tudunk, vagy könnyen tudjuk vetni azzal, amit nehezebben ellenőrizni, és Lipstad könyvének hátralevő fejezetei nagyon kétségessé tettek a munkája megbízhatóságát, amelyek mindegyike hasonló, majdnem hisztérikusan íródott. stílus. Mivel már homályosan ismertem őt a David Irving történész ellen folytatott, több mint egy tucat korábbi, jól meghirdetett jogi csatájából, aligha lepődtem meg, amikor rájöttem, hogy sok oldalt szenteltek annak, hogy Barneshoz hasonló módon szidalmazzák és gyalázzák. , ezért úgy döntöttem, hogy kivizsgálom az esetet.

Csak kissé meglepődtem, amikor rájöttem, hogy Irving a világ egyik legsikeresebb második világháborús történésze volt, akinek figyelemre méltó dokumentumfilmes eredményei teljesen felforgatták a konfliktusról és annak eredetéről alkotott ismereteinket, könyvei milliószámra keltek el. A vitatott történelmi kérdésekhez való hozzáállás az volt, hogy amennyire csak lehetséges, kemény okirati bizonyítékokra támaszkodott, és az, hogy a holokauszttal kapcsolatos ilyen dokumentumokat teljes mértékben képtelen volt, Lipstadtot és etnikai aktivista társait a felháborodás sodorta, így sok év után. erőfeszítésüknek végül sikerült tönkretenniük a karrierjét. Kíváncsiságból elolvastam néhány rövidebb könyvet, a teljesen kimagasló történetírásnak tünnek, és nagyon kimért hangnemben íródott, egészen más, mint Lipstadt, akinek saját 2005-ös beszámolója az Irving felett aratott jogi diadalról, a *Történelem a tárgyaláson* csak megerősített. a véleményem a hozzá nem értéséről.

"An extraordinary book...Her conclusions are devastating."
—GORDON A. CRAIG, *New York Review of Books*

★★★★ The American Press ★★★★★
& the Coming of the Holocaust 1933–1945

BEYOND

BELIEF

DEBORAH E. LIPSTADT

Lipstadt első, 1986-ban megjelent könyve, a *Beyond Belief* (Beyond Belief) is érdekes történetet mesél el, leíró alcímével: „Az amerikai sajtó és a holokauszt eljövetele, 1933-1945”. A kötet nagy része a korszak amerikai nyomtatott médiájának sajtókivágásaiból áll, meglehetősen hisztérikus futókommentárokkal tarkítva, de kevés elemzést vagy ítéletet ad. Az újságírók egy része a háború előtti Németországban a zsidók számára borzasztó állapotokról számolt be, míg mások azt állították, hogy az ilyen történetek vadul eltúlzottak, Lipstadt az előbbit először dicsérte, az utóbbit pedig elítélte, anélkül, hogy komoly magyarázatot adott volna.

Lenni Brenner figyelemre méltó könyve, *a Cionizmus a diktátorok* korában három korábban korábban jelent meg. Bár csak nemrég fedeztem fel, a saját témájában minden félig hozzáértő szakember biztosan észrevette volna, Lipstadt azonban nem utalt a létezésére. Talán az 1930-as évek fontos náci-cionista gazdasági partnerségének valósága, amikor a náci tisztviselők tiszteletbeli cionista vendégekként utaztak Palesztinába, és a vezető náci újságok dicsérik a cionista vállalkozást, megnehezíthette egyszerű történetét a fanatikus német zsidógyűlöletről Hitler alatt, amely emelkedett a felé. irtószövő pálya. Nagyon találónak tűnt a kinevezése a teológiai tanszékre.

Lipstadt háborús tudósításai ugyanolyan rosszak voltak, talán még rosszabbak is. Talán néhány száz nyomtatott hírt katalogizált, amelyek mindegyike több százezer vagy akár több millió zsidó nácik által elkövetett lemészárlását írja le. De felháborodásának adott hangot amiatt, hogy sok ilyen jelentést az újságok belső oldalaira temettek el, ami azt sugallja, hogy hisztérikus háborús atrocitás propagandának és valószínűleg kitalálnak tartották őket, és a szerkesztők néha kifejezetten kimondják ezt a véleményt. Valójában ezek között az alulhangsúlyozott

történetek között szerepelt az az állítás, hogy a németek a közelmúltban 1,5 millió zsidót öltek meg oly módon, hogy mindegyikük szívébe fecskendeztek egy halálos kábítószerrel. És bár nem látok róla említést, Ugyanebben az időben Amerika legkiválóbb zsidó vezetője, Stephen Wise rabbi azt az abszurd jelentést terjesztette, hogy a nácik zsidók millióit mészárolták le, bőrüket lámpaernyővé, testüket pedig szappanná változtatták. Nyilvánvalóan az igazságot a hamisságtól elválasztani a háborús propagandavihar idején közel sem volt olyan egyszerű, mint ahogy Lipstadt feltételezte.

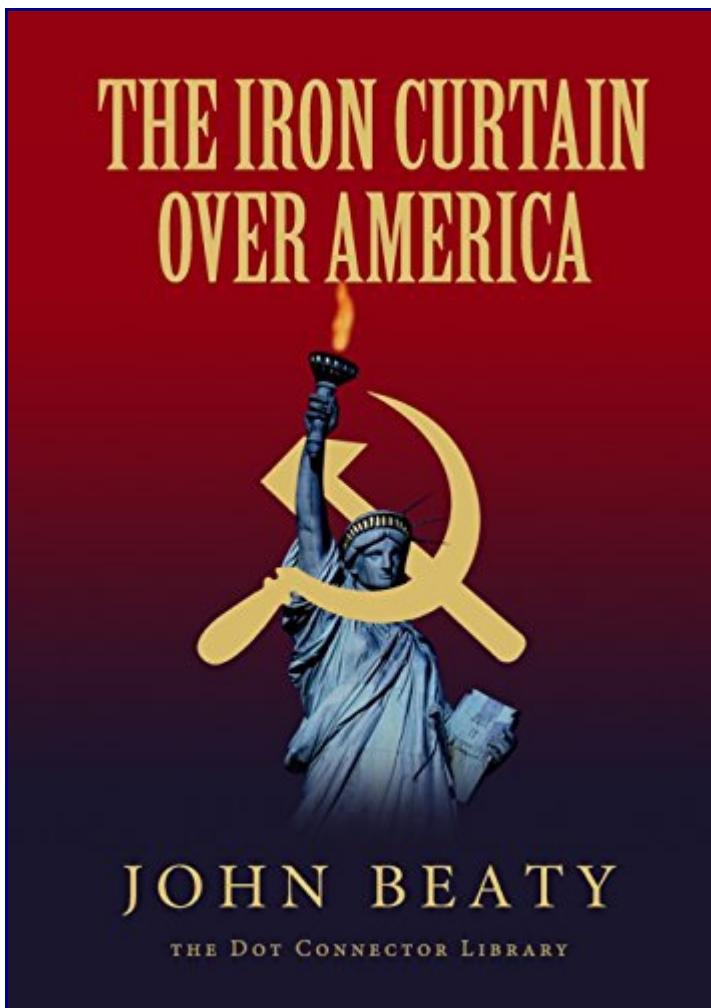
Az amerikaiak láthatóan még az újságok szerkesztőinél is egyszerű szkeptikusabbak voltak. Lipstadt szerint:

A *Sunday New York Times Magazine* -ban [Arthur] Koestler az Egyesült Államokban végzett közvélemény-kutatásokra hivatkozott, amiben az átlagos amerikaiból kilenc elutasította a nácik elleni vádakát, mint propagandahazugságokat, és határozottan kijelentette, hogy egy szavukat sem hisznek el.

Lipstadt meggyőzően bizonyította, hogy úgy, nagyon kevés amerikai hitt a holokauszt valóságában a második világháború idején, annak ellenére, hogy az izgatott zsidó aktivisták nagy erőket tettek meg a meggyőződésükre. Az évek során számos más könyvről is láttam említést, ami miatt az alappontot fogalmazzák meg, ezért keményen elítélik a korabeli amerikai politikai vezetőket, amiért nem sikerült „megmenteni a zsidókat”.

Explicit és implicit holokauszt tagadás a második világháború után

Mégis, amikor a Reason contretemps nyomán elkezdtem tovább kutatni a holokausztagadás történetét, nagyon meglepett, hogy felfedeztem, hogy a holokauszttal szembeni széles körben elterjedt hitetlenség ugyanaz a minta a háború vége után és az 1950-es években is töretlenül folytatódott . , amely különösen erős a magas rangú amerikai katonai személyiségek, különösen a vezető tábornokok és titkosszolgálati háttérrel rendelkező személyek körében, akik látszólag a legjobban ismerhették volna a valós eseményeket.

Néhány évvel ezelőtt a kezembe akadt egy teljesen homályos, 1951-es könyv, címe: *Iron Curtain Over America*, John Beaty, egy köztisztviselőként álló egyetemi tanár. Beaty háborús éveit a katonai hírszerzésben töltötte, azzal a feladattal, hogy elkészítse az összes vezető amerikai tisztviselőnek eljuttatott napi tájékoztató jelentéseket, amelyek összefoglalják az előző 24 órában szerzett hírszerzési lehetőséget, ami rendkívül jelentős felelősséggel járt.

Buzgó antikommunistaként úgy vélte, hogy Amerika zsidó lakosságának nagy része mélyen érintett a felforgató tevékenységben, ezért komoly veszélyt jelent a hagyományos amerikai szabadságjogokra. Különösen a kiadók és a média feletti növekvő zsidó fojtogatások tette egyre nehezebbé az ellentmondásos nézetek amerikai néphez való eljutását, mivel ez a cenzúra-rendszer alkotta a címében leírt „vasfüggönyt”. A zsidó érdekeket hibáztatta a hitleri Németországgal vívott, teljesen szükségtelen háborúért, amely régóta jó kapcsolatokra törekedett Amerikával, de ehelyett teljes pusztítást szenvedett el, mert erősen szembehelyezkedett Európa zsidók által támogatott kommunista fenyegetésével.

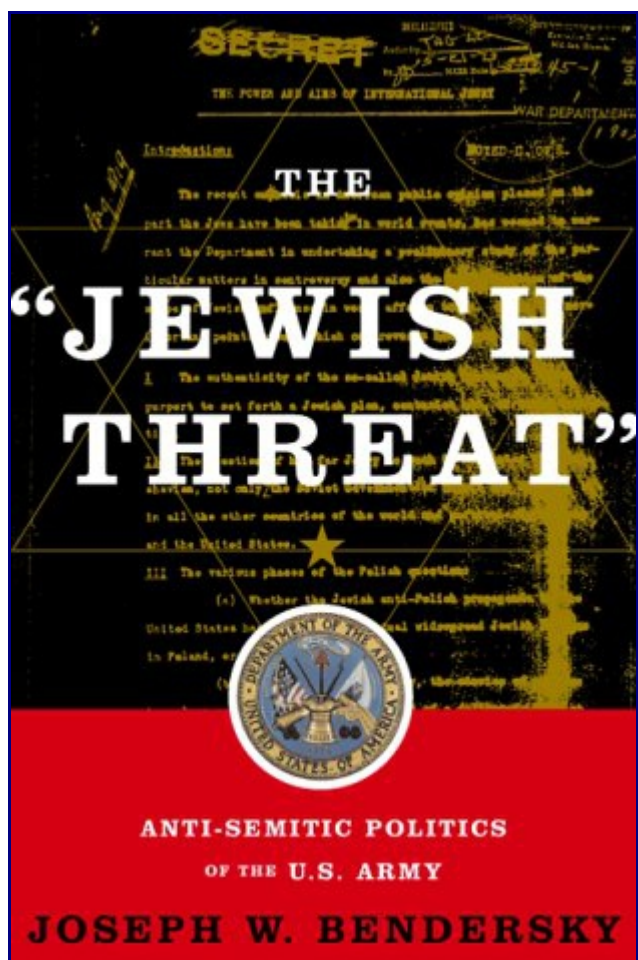
Beaty élesen elítélte az új Izrael államnak nyújtott amerikai támogatást is, ami potenciálisan sok millió muszlim és arab jóindulatába került. És nagyon aprócska félretéve bírálta azt is, hogy az izraeliek továbbra is azt állítják, hogy Hitler hatmillió zsidót ölt meg. Ez egy rendkívül veszélyes vád, nem volt zsidó valóságalapja, és úgy tűnt, hogy csak úgy, hogy csak egy kommunista által kitalált csalás, amelynek célja az volt, megmérgezzük kapcsolatainkat a háború után Németországgal, és pénzt vonjunk ki a zsidó állam javára a szenvedett német néptől.

Ezen túlmenően a nürnbergi perek felé fordult, amelyet „nagy kitörölhetetlen foltnak” írt le

Amerikában, és „az igazság parázslatának”. Elmondása szerint az eljárást a bosszúálló német zsidók uralták, akik közül sokan tanúvallomás-hamisítással foglalkoztak, vagy akár bűnözői előéletűek is voltak. Ennek eredményeként ez a „rossz fiaskó” csupán arra tanította a németeket, hogy „kormányunknak nincs igazságérzete”. Robert Taft szenátor, a háború utáni korszak republikánus vezetője nagyon hasonló álláspontot képviselt, ami később John F. Kennedy dicséretét is elnyerte a *Profiles in Courage* c.. Az a tény, hogy a nürnbergi szovjet főügy ugyanúgy szerepet játszott az 1930-as évek végén a hírhedt sztálinista kirakatpereken, amelyek során számos óbolsevik vallott be mindenféle abszurd és nevetséges dolgot, ami növeli az eljárás hiteltelenségét sok kívülálló számára.

Akkor is, mint most, egy ilyen ellentmondásos pozíciót elfoglaló könyvnek kevés esélye volt arra, hogy New York-i kiadót találjon, de hamarosan megjelent egy kis dallasi cég, majd óriási sikert aratott, és a következő néhány évben tizenhét kiadáson ment keresztül. *Scott McConnell, a The American Conservative* alapító szerkesztője szerint Beaty könyve az 1950-es évek második legnépszerűbb konzervatív szövege lett, és csak Russell Kirk ikonikus klasszikusa, *a The Conservative Mind* mögött maradt el .

Ezen túlmenően, bár a zsidó csoportok, köztük az ADL keményen elítélték a könyvet, különösen magánlobbijuk során, ezek az erőszakok ellenreakciót váltottak ki, és számos amerikai vezető tábornok, szolgálatban lévő és nyugdíjas, teljes szívvel támogatta Beaty munkáját, elítélve az ADL cenzúra iránti erőit és sürgetve mindenkit. amerikaiak olvassák el a kötetet. Noha Beaty egészen nyílt holokauszt-tagadása megdöbbentette a modern érzékenységet, akkoriban úgy tűnik, alig keltett aggodalmat, és még a mű hangos zsidó kritikusai is szinte teljesen figyelmen kívül hagyták.

Ennek a nagyon érdekes történetnek a nagy részét Joseph Bendersky, a holokausztkutató szakértője meséli el, aki tíz évnyi levéltári kutatást szentelt 2000-ben megjelent *The Jewish Threat* című könyvének. Munkája az amerikai hadseregben és katonai hírszerzésben a huszadik század első felében tapasztalt rendkívül elterjedt antiszemitizmus krónikáját mutatja be, ahol a zsidókat széles körben úgy tekintik, mint komoly biztonsági kockázatot. A könyv jóval több mint 500 oldalon fut, de amikor megnéztem az indexet, nem találtam említést sem Rosenbergekről, sem Harry Dexter White-ről, sem a Venona Decrypts által felfedett számos zsidó kemről, és maga a „Venona” kifejezés sem hiányzik az indexből. Az orosz bolsevikok túlnyomó többségében zsidó vezetéséről szóló beszámolókat többnyire fanatizmusként és paranoiaként kezelik, csakúgy, mint Amerika saját kommunista pártjának hasonló etnikai torzulását, nem beszél a bolsevik nemzetközi zsidó bankárok által nyújtott súlyos pénzügyi támogatásról. Egy ponton, elveti a kapcsolatot a zsidók és a németországi kommunizmus között, megjegyezve, hogy a kommunista párt vezetésének „kevesebb mint fele” volt zsidó; de mivel százból kevesebb, mint egy német származott ebből az etnikai háttérből, a zsidók nyilvánvalóan 5000%-kal felülreprezentáltak a kommunista vezetők között. Úgy tűnik, ez jellemzi azt a fajta becstelenséget és számolatlanságot, amellyel rendszeresen találkozunk a zsidó holokauszt-szakértők körében.

Időközben, mivel a szerzői jogok már rég lejártak, örömmel veszem fel Beaty munkáját a vitatott HTML-könyvek válogatásomba, hogy az érdeklődők elolvashassák, és maguk dönthessenek:

- [A vasfüggöny Amerika felett](#)
John Beaty • 1951 • 82 000 szó

Beaty nagyon rövid, 1951-es megbeszélése volt a legkorábbi példa a holokauszt explicit tagadására, sikerült megtalálnom, de a háború után közvetlen évek úgy tűnik, teljesen tele vannak azzal, amit „implicit holokauszttagadásnak” lehetne, különösen a politikai körökben.

Az évek során a holokauszt-kutatók és aktivisták joggal hangsúlyozták az általuk tanulmányozott történelmi eseményeket abszolút példátlan természetét. Leírják, hogy Európa egyik legműveltebb nemzete hogyan irtott ki mintegy hatmillió ártatlan zsidó civil szándékosan, főleg gázkamrákban, és hangsúlyozzák, hogy az ország elkeseredett túlélési harca során a szörnyű projekt gyakran nagyobb prioritást kapott, mint Németország saját háborús katonai szükségletei. Ezen túlmenően a németek hatalmas erőket tettek annak érdekében, hogy teljesen eltüntessék szörnyű tettük minden lehetséges nyomát, és hatalmas erőforrásokat költöttek el a több millió holttest elhamvasztására és a hamvak szétszórására. Ugyanezt az eltűnési technikát alkalmazták néha tömegjaik tartalmára is, amit ír jóval az első temetés után ástak ki, hogy aztán a rothadó holttesteket teljesen el lehessen égetni és minden bizonyítékot eltüntetni. És bár a németek rendkívüli bürokratikus precizitásukról híresek, ezt a hatalmas háborús projektet nyilvánvalóan egyetlen írásos dokumentum nélkül valósították meg, vagy legalábbis soha nem találtak ilyen dokumentumot.

Lipstadt első könyvének címe: „Túl a hiten”, és azt hiszem, mindannyian egyetértünk abban, hogy az a történelmi esemény, hogy ő és sok más akadémiai és Hollywoodi életük karrierjük középpontjába állították, minden bizonnyal az egyik legfigyelemreméltóbb esemény az egész emberiség történelmében. Valójában talán csak egy marsi invázió lett volna méltóbb a történelmi tanulmányozásra, de Orson Welles híres, *világok háborúja* című rádiójátéka, amely 1938-ban sok millió amerikait megrémített, inkább átverésnek bizonyult, mint valóságosnak.

A holokausztban meghalt hatmillió zsidó minden bizonnyal az Európai Színház háborús áldozatainak igen jelentős hányadát tette ki, számuk 100-szorosa a Blitz alatt elhunyt britek száma, és több tucatszor több, mint az összes Amerikaiak, akik ott estek el a csatában. ezen az ártatlan civilek elleni bűn szörnyűsége minden bizonnyal a lehető legjobb igazolást adta volna a szövetségesek háborús erőfeszítéseinek. Mégis, sok-sok éven át a háború után egy nagyon furcsa amnézia uralta a legtöbb vezető politikai főszereplőt e tekintetben.

Robert Faurisson francia akadémikus, aki az 1970-es években kiemelkedő holokauszttagadóvá vált, egyszeri rendkívül érdekes megfigyelést tett Eisenhower, Churchill és De Gaulle emlékirataival kapcsolatban:

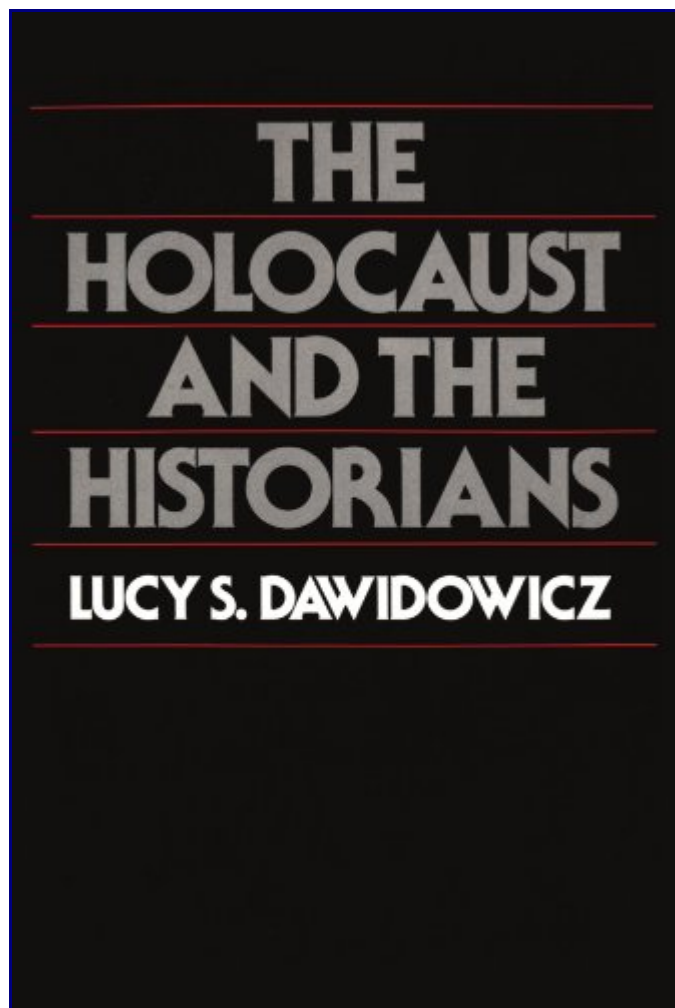
A második világháborúról szóló három legismertebb munka Eisenhower tábornok *Keresztes hadjárata Európában* (New York: Doubleday [Country Life Press], 1948), Winston Churchill *A második világháború* (London: Cassell, 6 köt., 1948-1954), valamint de Gaulle tábornok *Mémoires de guerre* -je (Párizs: Plon, 3 köt., 1954-1959). Ebben a három műben nem tesznek említést a náci gázkamrákról.

Eisenhower *keresztes hadjárata Európában* egy 559 oldalas könyv; Churchill *második világháborújának* hat kötete összesen 4448 oldal; de Gaulle háromkötetes *Mémoires de guerre* című műve pedig 2054 oldalas. Ebben az 1948 és 1959 között megjelent, összesen

7061 oldalas (bevezető részeket nem számítva) írástömegben nem találunk említést sem náci „gázkamrákról”, sem a zsidók „népirtásáról”, sem „hatról”. millió” zsidó áldozata a háborúnak.

Tekintettel arra, hogy a holokauszt ésszerűen a második világháború legfigyelemreméltóbb epizódja, az ilyen feltűnő mulasztások szinte arra kényszerítenek bennünket, hogy Eisenhower, Churchillt és De Gaulle-t az „implicit holokauszttagadók” közé soroljuk.

Úgy tűnik, sokan mások is ebbe a kategóriába tartoznak. 1981-ben Lucy S. Dawidowicz, a holokauszt egyik vezető tudósa kiadott egy rövid könyvet *A holokauszt és a történészek* címmel, sok kiemelkedő történészt elítélt, amiért a második világháborút követően sok éven át teljesen figyelmen kívül hagyták a holokauszt valóságát. Valójában ennek a témának a megvitatása szinte teljes egészében a zsidóságtudományi programokra korlátozódott, amiért fizetett új etnikai aktivisták alapítottak számos egyetemen szerte az országban. Bár Lipstadt szegényes tudományos szokásai és hisztérikus stílusa aligha nyugozott le, úgy tűnik, **hogy a legsikeresebb akadémikusok közé tartozott**, akik azokon az etnikai tanszékeken kezdtek pályát, ami arra utal, hogy átlagos minőségük messze elmarad az övétől.

Eközben Dawidowicz megszólaltatta, hogy a mainstream történetek gyakran teljesen kihagyták előadásaikból a holokausztot:

Az angol és amerikai történészek tankönyveinek és tudományos munkáinak legfelületesebb áttekintéséből azonban nyilvánvaló, hogy a holokauszt félelmetes

eseményei nem kapták meg a történelmi érdemüket. Több mint két évtizeden át egyes középiskolai és főiskolai szövegek egyáltalán nem említették a témát, míg mások annyira összefoglalóan vagy homályosan kezelték, hogy magukról az eseményekről vagy azok jelentőségéről nem adtak elegendő információt.

Ami a komoly tudományosságot illeti, megjegyzi, hogy amikor Friedrich Meinecke, akit Németország legkiválóbb történészeként ismernek el, 1946-ban kiadta a *The German Catastrophe* -t, keményen elítélte Hitlert, mint a „bűnözők bandájának” vezetőjét, de egyáltalán nem tett említést a holokausztról, ami minden bizonnyal az ilyen kriminalitás csúcsát jelentette volna. A vezető történészek, például AJP Taylor, HR Trevor-Roper és Alan Bullock főbb brit beszámolóí Hitlerről és a második világháborúról majdnem ugyanilyen elhallgattak. Hasonló helyzet történt Amerikában még 1972-ben, amikor a hatalmas, 1237 oldalas *Columbia History of the World* A zsidó társszerkesztővel egy teljes fejezetet szentelt a második világháborúnak, de a holokausztról szóló tárgyalását csak két rövid és kissé kétértelmű mondatra korlátozta. Szinte az az érzésünk támad, hogy a tapasztalt hivatásos történészek közül sokan a holokausztról szóló vitát jelentős kínosnak tartották, olyan témának, amelyet igyekeztek elkerülni vagy legalábbis teljesen minimalizálni.

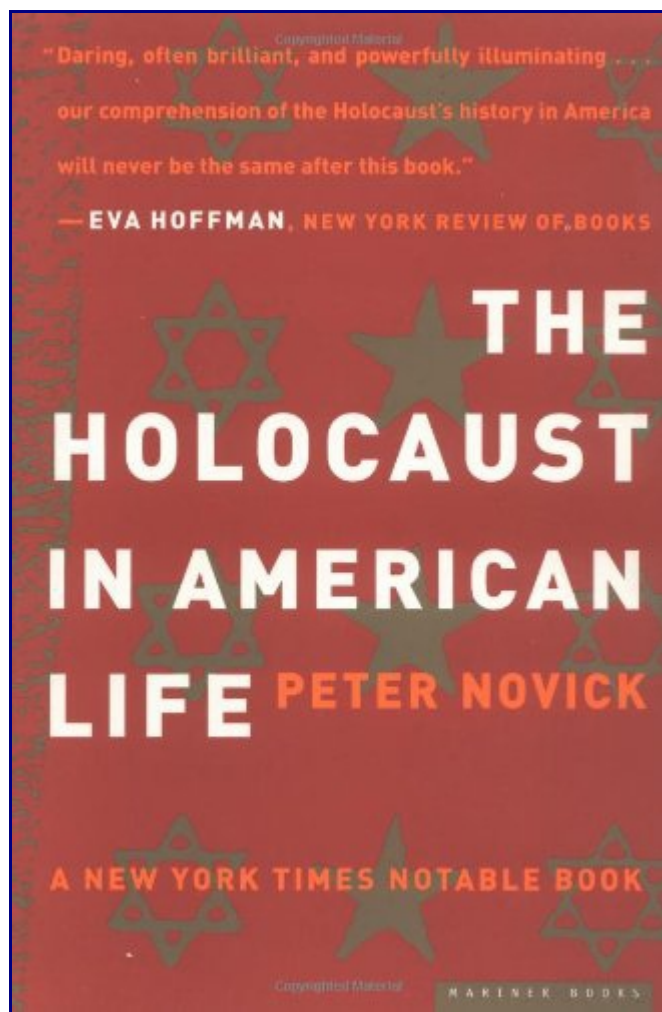
Dawidowicz még a *Slaughterhouse-Five*-t, Kurt Vonnegut 1969-es kitalált remekét is elítéli, amiért kopasz kijelentése szerint **Drezda felgyújtása „az európai történelem legnagyobb mészárlása” volt.**

Én magam is észrevettem valami hasonlót néhány évvel Dawidowicz könyve megjelenése előtt. *1974-ben jelent meg Joachim Fest német újságíró széles körben dicsért Hitler* című művének angol fordítása, én pedig néhány évvel később elolvastam, és pont olyan kiválónak találtam, mint ahogy a kritikusok jelezték. De emlékszem, hogy kissé értetlenül álltam, hogy a 800 oldalas könyv legfeljebb néhány oldalt tartalmazott a náci haláltáborokról, és a „zsidók” szó soha nem is szerepelt az indexben.

Hitler zsidó áldozatainak túlnyomó többsége Oroszországból és a szovjet blokkhoz tartozó kelet-európai nemzetekből származott. Ez volt az összes megsemmisítő tábor helyszíne is, amelyek a holokauszt-kutatók középpontjában állnak, és ezért a szovjetek voltak a legtöbb kulcsfontosságú bizonyíték forrása a nürnbergi perben. Dawidowicz azonban megjegyzi, hogy miután Sztálin néhány évvel a háború vége után egyre gyanakvóbbá vált a zsidókkal és Izraellel szemben, a szovjet médiából és a történelemkönyvekből gyakorlatilag minden említés a holokausztról és a német háborús zsidók elleni atrocitásokról eltűnt. Hasonló folyamat ment végbe a Varsói Szerződés szatellitjein is, még akkor is, ha a kommunista párt legfelsőbb vezetése sok országban néhány évig erősen zsidó maradt.

Manapság úgy tűnik, hogy a reggeli újságjaim elképesztő gyakorisággal közölnek holokauszttal kapcsolatos történeteket, és valószínűleg a huszadik század egyetlen eseménye sem dereng ilyen nagy számban köztudatunkban. Nyilvános felmérések szerint még 1995-ben is az amerikaiak 97%-a tudott a holokausztról, **sokkal többen, mint amennyit tudtak a Pearl Harbor-i támadásról vagy arról, hogy Amerika atombombákat vetett be Japán ellen, miközben polgáraink kevesebb mint fele tudott tudatában volt annak, hogy a Szovjetunió volt a háborús**

szövetségünk. De gyanítom, hogy aki a második világháború utáni első néhány évtizedben a mainstream újságokból és történelemkönyvekből merítette tudását, talán soha nem is tudta, hogy holokauszt valóban megtörtént.

1999-ben Peter Novick kiadott egy könyvet erről az általános témáról *A holokauszt az amerikai életben címmel*, erre a felmérésre hivatkozva, és bevezetőjét azzal kezdte, hogy megjegyezte a **holokauszt kulturális hatásában megmutatkozó nagyon furcsa mintát**, amely egyedülállónak tűnik az összes jelentős történelmi esemény között. Szinte minden más égető történelmi esemény esetében, mint például a somme-i masszív vérontás vagy a keserű vietnami háború, ezek a néptudatra és a médiára gyakorolt legnagyobb hatásuk nem sokkal ezután következett be, a jelentősebb könyvek és filmek az első ötödik évben vagy tíz között jelentek meg. évek, amikor az emlékek frissek, **és a hatás néhány évtizeden belül tetőzött, majd feledésbe merültek.**

A holokauszt esetében azonban ez a minta teljesen megfordult. A második világháború utáni első húsz évben szinte senki sem beszélt róla, miközben az 1970-es években fokozatosan az amerikai élet középpontjába került, ahogy a háborús emlékek halványultak, és a korszak legkiemelkedőbb és legismertebb személyiségei kihaltak. Novick számos tanulmányt és felmérést idéz, amelyek azt mutatják, hogy az érdeklődés és a láthatóság hiánya magára a zsidó közösségre is kiterjedt, amely látszólag oly sokat szenvedett ezektől az eseményektől, de láthatóan szinte teljesen megfeledkezett róluk az 1950-es években és az 1960-as évek nagy részében.

Személyes tapasztalataim alapján mindenképpen megerősíthetem ezt a benyomást. Az 1970-es

évek közepe vagy vége előtt csak az volt a leghalványabb benyomásom, hogy gyakorlatilag az összes európai zsidót és cigányt kiirtották a második világháború alatt, és bár a „holokauszt” kifejezést széles körben használták, mindig utalt rá. a „nukleáris holokauszt” kifejezés, amelyet régóta kiszorítottak, és ma már alig használnak. Aztán a berlini fal leomlása után meglepődve tapasztaltam, hogy Kelet-Európa még mindig tele van rengeteg kiirtatlan cigánysággal, akik gyorsan előzönlöttek Nyugatra, és mindenféle politikai vitát provokáltak.

[A holokauszt újrafelfedezése](#)

A néhai tudós, Raul Hilberg általánosan elismert a modern holokauszt-kutatás megalapítójaként, amely az európai zsidók pusztítása című hatalmas kötetének 1961-es kiadásával kezdődött . **Norman Finkelstein történész 2007- es nagyon érdekes Hilberg-gyászjelentésében hangsúlyozza, hogy Hilberg munkássága előtt gyakorlatilag nem írtak a holokausztról,** és a téma megvitatása szinte „tabunak” számított. Az, hogy a közelmúltban egy ilyen látszólag óriási jelentőségű esemény olyan teljesen kikerült a nyilvános vitákból és a történészek és politológusok tudatából, többféleképpen magyarázható. De amint elkezdtem kutatni Hilberg úttörő munkája mögött meghúzódó körülményeket, mindenféle furcsa iróniával találkoztam.

[A Wikipédia](#) szerint Hilberg osztrák zsidókból álló családja véletlenül 1939-ben, pontosan azon a napon érkezett az Egyesült Államokba, amikor kitört a háború, és tizenéves kora elején hamarosan elborzadt, amikor elolvasta az összes híradást a zsidó társai folyamatban lévő megsemmisítéséről. a kontinenst, amelyet a családja hátrahagyott, még a zsidó vezetőket is telefonált, és megkérdezte, miért tesznek olyan keveset, hogy megmentsek rokonaikat a megsemmisüléstől. Ezt követően az Egyesült Államok hadseregében szolgált Európában, majd a konfliktus befejezése után a Brooklyn College-ban politológia szakon végzett. Úgy tűnik, az ihletet jövőbeli tudományos fókuszában akkor kapta, amikor megdöbbenette egyik előadója, Hans Rosenberg megjegyzése:

A modern idők leggonoszabb atrocitásai, amelyeket a polgári lakosság ellen elkövettek, Spanyolország napóleoni megszállása idején történtek.

Amikor Hilberg megkérdezte, hogy Rosenberg, aki maga is német-zsidó menekült, hogyan hagyhatta ennyire figyelmen kívül a 6 millió zsidó meggyilkolását, egy pár évvel korábban elkövetett szörnyű bűnt, Rosenberg igyekezett elhárítani a kérdést, mondván, hogy „ez egy bonyolult dolog” és „a történelem nem tanít le a mai korig”. Mivel Rosenberg Meinecke tanítványa volt, akit Lipstadt keserűen elítélt, mint burkolt holokauszt-tagadót, felmerül a kérdés, vajon Rosenberg osztotta-e mentorának hitét, de vonakodott bevallani ezt a tényt túlnyomórészt zsidó tanítványainak a háború utáni Brooklynban.

Később Hilberg Columbiában folytatta doktori kutatását Franz Neumann, egy másik német-zsidó menekültkutató vezetésével. Amikor Hilberg jelezte, hogy kutatásai az európai zsidók kiirtására összpontosítanak, Neumann határozottan elutasította ezt a témát, figyelmeztetve Hilberget, hogy **ez szakmailag meggondolatlan lenne, és „akadémiai temetésévé” válhat.** Amikor megpróbálta könyv formájában publikálni a kutatását, számos negatív kritikát kapott,

az izraeli Yad Vashem pedig attól tartott, hogy „ellenséges kritikával” találkozik majd, és hat éven keresztül több nagy kiadó, valamint a Princeton Egyetem elutasította. Hannah Arendt befolyásos zsidó értelmiségi tanácsa alapján. Természetesen felmerül a kérdés, vajon ezek a bevett tudósok csendben tudtak-e valamit, amit egy naiv fiatal doktorjelölt, mint például Hilberg, nem. Könyve csak azért jelent meg nyomtatásban, mert egy zsidó bevándorló, akinek a vállalkozása a nácik alatt szenvedett, finanszírozta az egész kiadványt.

Soha nem fordítottam különösebb figyelmet a holokauszt kérdéseire, de a helyi Palo Alto Könyvtáram támogatói havi könyvadászt szerveznek, és komoly, nem szépirodalmi, keménytáblás borítók ára gyakran csak egynegyede, a személyes könyvtáram több száz kötettel gyarapodott. években, immáron a legvastagabb és legbefolyásosabb holokauszt szövegek közül is több. Hilberg klasszikus kötetén kívül ezek közé tartozik *Nora Levin A holokauszt (1968)*, *Lucy Dawidowicz A zsidók elleni háború, 1933-1945 (1975)*, *Martin Gilbert A holokauszt (1985)* és *Daniel Goldhagen Hitler készek6 (I Willing Execution) című műve.*

Azt állítom, hogy egyáltalán nincs jártasságom a holokauszt-témában, és a bizonyítékok és az érvelések elemzése, amit ezek a terjedelmes művek kínálnak, teljesen meghaladja a képességemet. De úgy döntöttem, hogy megpróbálom felmérni általános hitelességüket néhány konkrét elem megvizsgálásával, anélkül, hogy ténylegesen foglalkoznék azzal, hogy elolvassam a több ezer oldalas szöveget, amelyet magukban foglalnak.

Vegyük fontolóra *Erhard Milch tábornagy érdekes esetet*, Hermann Goering nagyon erős második számát a német Luftwaffe-ban. Apja minden bizonnyal zsidó volt, és Robert Wistrich és Louis Snyder kutatók szerint levéltári bizonyítékok vannak arra, hogy anyja is zsidó volt. Természetesen nem lehetetlen, hogy egy Harmadik Birodalom, amely állítólag zord fanatizmussal szentelte magát minden egyes megsemmisítésének, az egész háborút egy teljes vagy félig zsidóval töltötte katonai hierarchiájának zsidó abszolút csúcsa közelében, de ez a rejtélyes. Az anomália alapos magyarázatot igényelne, és Milch nyilvánvaló zsidó származása minden bizonnyal ismert volt a nürnbergi per során.

Mégis, amikor alaposan átnéztem ennek az öt könyvnek a nagyon átfogó, mint 3500 oldalas tárgymutatóját, Milchről nem esik szó, kivéve néhány nagyon rövid megemlítést a nevével a különféle katonai műveletekkel kapcsolatban. *A szerzők vagy nem tisztában Milch zsidó származásából voltak, vagy talán abban reménykedtek, hogy ezt a tényt távol olvasóiktól, nehogy „zavart” okozzon. E lehetőségek egyike sem növeli azt a bizalmat, amelyet kutatási készségeikbe vagy tudományos objektivitásukba kell helyezni.*

Valójában a lenyűgöző és széles körben dicsért 2002-es *Bryan Mark Rigg Hitler's Jewish Soldiers* című könyve megjegyzi, hogy *Milchtől eltekintve Hitler hadseregében több mint egy tucat félig zsidó tábornok és admirális és további tucat ugyanolyan magas rangú negyedzsidó volt, plusz összesen. hozzávetőleg 150 000 további fél- vagy negyedzsidó katona, akiknek nagy része tiszt.* Ezeknek az egyéneknek mindegyikének teljesen zsidó szülei vagy nagyszülei lettek volna, ami kifejezetten furcsa viselkedésnek tűnik egy olyan rezsim számára, amely állítólag annyira a zsidó faj teljes kiirtására összpontosít.

Egy másik nyilvánvaló dolog további kétségbe vonja a hagyományos holokauszt-elbeszélés öt

mérhetetlenül vastag kötetének történelmi minőségét, amelyek együtt csaknem egy vonalat foglalnak el a könyvespolcaim között. Minden bűnügy ügyésze számára minden bizonnyal fontos cél egy elfogadható indíték feltárása, a zsidó holokauszt esetében pedig úgy tűnik, ezeknek a szerzőknek könnyű dolguk van. Hitler és német kollégái mindig is azt állították, hogy a zsidók túlnyomórészt uralják a bolsevik kommunizmust, és az előbbi ellen folytatott harcuk nagy része azért volt, hogy megakadályozzák az utóbbi további véres tetteit. Ha tehát egy korai fejezetet szentelnénk ennek a központi náci doktrínának a leírására, az biztos, hogy légmentesen megmagyarázná, mi készítette a nácikat ördögi mészárlásaikra,

Furcsa módon azonban a „bolsevikokra”, a „kommunizmusra” és az összes változatra vonatkozó mutatóik vizsgálata szinte egyáltalán nem fedi fel ezt a fontos kérdést. Goldhagen 1996-os könyve mindössze néhány rövid mondatot tartalmaz 600 oldalon, a többi műben pedig úgy tűnik, hogy gyakorlatilag semmit sem tartalmaznak. Mivel ezek a holokauszt-könyvek szinte teljesen elkerülik Hitler zsidóellenes cselekedeteinek önként bevallott indítékát, kénytelenek kétségbeesetten alternatív magyarázatokat keresni, mélyen a német múltban eltemetett nyomokat keresni, vagy pszichoanalitikus spekulációkhoz fordulni, vagy esetleg eldönteni, hogy Leírják, hogy az emberiség történetének legnagyobb mészárlása pusztán náci gonoszságból történt.

Ennek a kirívó mulasztásnak az a nyilvánvaló oka, hogy a szerzők egy erkölcsi színjátékot építenek fel, amelyben a zsidókat teljesen feddhetetlen áldozatként kell ábrázolni, és még utalni sem kell a szerepükre abban a számos kommunista atrocitásban, amely jóval megelőzte a Harmadik Birodalom felemelkedését. arra készíteti az olvasókat, hogy a kérdés mindkét oldalát mérlegeljék. Amikor az állítólagos történészek abszurd messzire mennek, hogy ilyen kirívó tényeket eltitkoljanak, propagandistákként leplezik le magukat, és nagyon óvatosnak kell lennünk abban, hogy minden más ügyben megbízassunk megbízhatóságukban és őszinteségükben, legyen szó kicsiről vagy nagyról.

Valójában a kommunizmus témája sokkal nagyobb problémát vet fel, amelynek meglehetősen kényes vonatkozásai vannak. Néha két egyszerű vegyület külön-külön inert, de együtt kombinálva hatalmas robbanóerővel rendelkezhetnek. A bevezető történelemóráimról és a középiskolai olvasmányaimról bizonyos dolgok mindig is kirívóan nyilvánvalónak tündek számomra, még akkor is, ha a következtetések megemlíthetetlenek maradtak, és egyszer azt feltételeztem, hogy a legtöbb ember számára is ugyanolyan nyilvánvalóak. De az évek során azon kezdtem töprengeni, hogy ez talán nem helyes-e.

Azokban a késői hidegháborús időkben a bolsevik forradalom és a szovjet rezsim első két évtizede ártatlan civilek halálos áldozatainak száma általában jóval több tízmillióra rúgott, ha az orosz polgárháború áldozatait is figyelembe vesszük. a kormány által kiváltott éhínségek, a Gulag és a kivégzések. Úgy hallottam, hogy ezeket a számokat jelentősen lefelé módosították, körülbelül húszmillióra, de nem számít. Bár az elszánt szovjet apológéták vitathatják az ilyen nagy számokat, mindig is részei voltak a Nyugaton tanított standard narratív történelemnek.

Mindeközben minden történész tökéletesen tudja, hogy a bolsevik vezetők túlnyomórészt zsidók voltak, és az öt forradalmár közül hármát Lenint neveztek meg valószínű utódaként

ebből a háttérből. Bár Oroszország lakosságának mindössze 4%-a volt zsidó, néhány évvel ezelőtt Vlagyimir Putyin kijelentette, hogy a zsidók a korai szovjet kormány 80-85%-át tették ki, ami teljes mértékben összhangban van Winston Churchill, *a Times londoni* tudósítója, Robert Wilton korabeli állításaival. és az amerikai katonai hírszerzés tisztjei. Alekszandr Szolzsenyicin, Jurij Slezkine és mások legújabb könyveimind nagyon hasonló képet festettek. A második világháború előtt pedig a zsidók rendkívüli mértékben felülreprezentáltak a kommunista vezetésben, különösen a Gulag-adminisztrációban és a rettegett NKVD legfelsőbb rangjain.

Mindkét egyszerű tényt széles körben elfogadták Amerikában egész életem során. De ha ezeket összevetjük a világméretű zsidóság viszonylag kicsinyével, a második világháború előtt körülbelül 16 millió fővel, és a megkerülhetetlen következtetés az, hogy egy főre számítva a zsidók voltak a huszadik század legnagyobb tömeggyilkosai, és egyetlen más nemzetiség sem közeledik hozzá. Mégis, Hollywood elképesztő alkímiája az elmúlt száz év legnagyobb gyilkosait valahogy a legnagyobb áldozatokká változtatta, ami olyan valószínűtlennek tűnő átalakulás, hogy a jövő nemzedékei minden bizonnyal zihálva maradnak a rettegetéstől.

A mai amerikai neokonok ugyanolyan erősen zsidók, mint száz évvel ezelőtt a bolsevikok, és nagy hasznot húztak a történelmi valóság e teljesen bizarr megfordítása által biztosított politikai immunitásból. Részben a média által kitalált áldozati státuszuknak köszönhetően sikerült átvenniük az irányítást politikai rendszerünk nagy része, különösen a külpolitikánk felett, és az elmúlt néhány évben mindent megtettek egy teljesen örült háború kirobbantására nukleáris fegyverekkel. Oroszország. Ha sikerül elérniük ezt a szerencsétlen célt, minden bizonnyal túlszárnyalják az etnikai őseik által felhalmozott igen lenyűgöző emberi testszámot, talán még egy nagyságrenddel vagy még ennél is többet.

Holokauszt csalások és zűrzavarok

Mivel a holokauszt csak azután vált jelentős nyilvános témává, hogy a háborús emlékek elhomályosultak, a történet mindig is szenvedett a hagyományosan a „helyreállított memória szindrómával” kapcsolatos problémáktól. Az igazságok és a hazugságok gyakran furcsa módon keveredtek össze, és az ajtó szélesre tárult elképesztő számú nyílt csalók és hazugok előtt.

Például az 1970-es évek végén emlékszem, hogy sok középiskolai osztálytársam felfalta Jerzy Kosinski *A festett madár című művét, amely talán az első széles körben népszerű holokauszt-émlékkönyv.* Néhány évvel később azonban a média felfedte, hogy Kosinski nemzeti bestsellerje egyszerűen csalás volt, és a plagizáló szerző végül öngyilkos lett. Valójában annyi hamis holokauszt-émlékirat született az évek során, hogy szinte önálló irodalmi műfajt alkotnak.

Valószínűleg a világ leghíresebb holokauszt-túlélője Elie Wiesel volt, aki háborús szenvedéseinek történeteit úgy alakította át, hogy óriási politikai hírességgé váljon. Karrierjét 1986-ban Nobel-békedíj zárta le, és a bejelentés szerint „az emberiség hírnöke”. Alexander Cockburn újságíró mégis meggyőzően érvelt amellett, hogy Wiesel egyszerűen csaló volt, és híres önéletrajzi munkája, az *Éjszaka* csak egy újabb irodalmi álhír.

Bár a „hatmillió” ikonikus alakját médiánk vég nélkül ismétli, a halottak becsült száma

valójában megdöbbentően változó volt az évek során. Bár soha nem fordítottam különösebb figyelmet a holokauszt kérdéseire, évtizedek óta figyelmesen olvastam a fontosabb újságokat és magazinokat, és rendszeresen láttam azt a kijelentést, hogy a náci halálgépezet brutálisan kiirtott ötmillió nemzsidót a hatmillió zsidóval együtt. De éppen tavaly döbbenet fedeztem fel, hogy a korábbi totális összeg egyszerűen a holokauszt prominens aktivista, **Simon Wiesenthal találmánya volt, aki egy napon egyszerűen kitalálta a figurát azzal a szándékkal, hogy nagyobb tétet biztosítson a nem zsidóknak a holokauszt történetében.** És annak ellenére, hogy semmiféle bizonyítékon vagy kutatáson nem alapult, véletlenszerű állítását soha nem cáfolták hatékonyan a tényleges holokauszt-kutatók, akik tudták, hogy ez teljes hülyeség, és ezért olyan rendszeresen ismételték a médiában, hogy valószínűleg több százszor elolvastam. az éveket, mindig feltételezve, hogy valami szilárd alapja van a bizonyított valóságnak.

Hasonlóképpen, évtizedek óta mindig azt a tagadhatatlan tényt olvastam, hogy a nácik 4 millió rabot kiirtottak Auschwitzban, az áldozatok többsége zsidó volt, és Lipstadt minden bizonnyal ezt a számot abszolút sziklaszilárd történelmi valóságként kezelte. De az 1990-es évek elején, a kommunizmus bukása után **a hivatalos végösszeget csendesen lefelé módosították 1,1 millióra .** Az a tény, hogy a hivatalos holokauszt-halottak számának hirtelen, 3 milliós csökkenése olyan csekély hatással volt nyilvános holokauszt-média narratívánkra, aligha kelt nagy bizalmat sem a teljes szám adatok, sem a róluk szóló média tudósításai iránt.

Az elmúlt néhány generáció során médiánk olyan mélyen belevészte ezt a hatmillió számot minden nyugati polgár elméjébe, hogy az ikonikus szám jelentése általánosan érthető, és akik megkérdőjelezzik, számos európai országban börtönbüntetést kockáztatnak. A valódi eredete azonban kissé homályos. Egyes beszámolók szerint a zsidó csoportok lobbiztak Truman elnöknel, hogy véletlenül beleillessze az egyik beszédébe, és ezt követően ez végtelenül visszhangzik a médiában egészen a mai napig. Egy dühös internetes aktivista összeállított egy grafikát, amelyen több tucat *New York Times* kivonata látható. Az 1869 és 1941 közötti történetek mindegyike arra hivatkozik, hogy 6 millió kelet-európai zsidót fenyegettek halállal, ami arra utal, hogy hivatalos holokauszt-teszt számunk valójában három generációval megelőzte a második világháborút. Nem lennék meglepve, ha ez lenne a szám eredeti forrása.

Néha egy új holokauszt-hoax létrehozását csak kis híján sikerült elhárítani. A huszadik század nagy részében a zsidók és a feketék szoros politikai szövetségesek voltak Amerikában, a NAACP legfelsőbb vezetése szinte kivétel nélkül zsidó volt, csakúgy, mint Martin Luther King, Jr. legjobb fehér tanácsadója és egy nagyon nagy csoport. az 1950-es és 1960-as évek fekete polgárjogi vevő mozgalmában részt vett kulcsfontosságú fehér aktivisták töredéke. Az 1960-as évek végére azonban szakadás tört ki, és sok fiatalabb fekete aktivista mélyen ellenségessé vált az általuk elsöprő zsidó befolyással szemben, míg a harciasabb feketék, akár muszlimok, akár nem, a palesztinok oldalára álltak a cionista Izrael ellen.

Néhány filmes megpróbált segíteni ennek a szakadéknak a feloldásában a PBS 1992 -es, *The Liberators* című dokumentumfilmjének elkészítésével, amelyben elmeséli, hogy a fekete amerikai csapatok az elsők között voltak, amelyek elfoglalták a buchenwaldi és a dachau koncentrációs táborát, és ezáltal felszabadították a több tízezer embert. Zsidó rabok a náci fogságból. Az ilyen mély szimbolikus visszhangot kiváltó történelmi narratíva hamar elsöprő támogatást kapott a fekete vezetők és a zsidók részéről is, Jesse Jackson pedig holokauszt-túlélőkkel és számos zsidó fényessel közösen állt a harlemi premieren, és a film Oscar-jelölést kapott. 1993 februárjának elején azonban Jeffrey Goldberg a *The New Republic* oldalain [felfedte, hogy a történet csupán egy álhír.](#), meghamisított történelem alapján. Bár a film zsidó társproducere dühösen elítélte kritikusait, mint rasszisták és holokauszttagadók, ezek a vádak megragadtak, és végül a *New York Times* és más nagyobb sajtóorgánumok is beszámoltak róla. A filmet erősen népszerűsítő vezető zsidó szervezetek és holokauszt-központok hamar elhatárolták magukat, és 2013-ban a *The Times of Israel* meg is ünnepelte a hírhedt átverésnek minősített [húsz éves évfordulóját](#). De gyanítom, hogy ha a dolgok egy kicsit másképp alakultak volna, a történet hamarosan olyan mélyen beágyazódott volna a holokauszt kanonikus narratívájába, hogy bárkit, aki megkérdőjelezi a tényeket, rasszistának minősítették volna.

Néhány korábban az *Új Köztársaság* valóban élen járt egy másik, a zsidókérdésekkel kapcsolatos potenciálisan óriási nemzetközi politikai jelentőségű álhír népszerűsítésében. 1984-ben Joan Peters, egy homályos zsidó író jelentős történelmi munkát adott ki, azt állítja, hogy kiterjedt archív kutatása felta, hogy a mai palesztinok nagy része valóban nem őshonos Palesztinában, hanem nemrégiben érkezett a palesztinok vonzottak oda. súlyos gazdasági fejlődést produkáltak az őket ténylegesen megelőző cionista telepések.

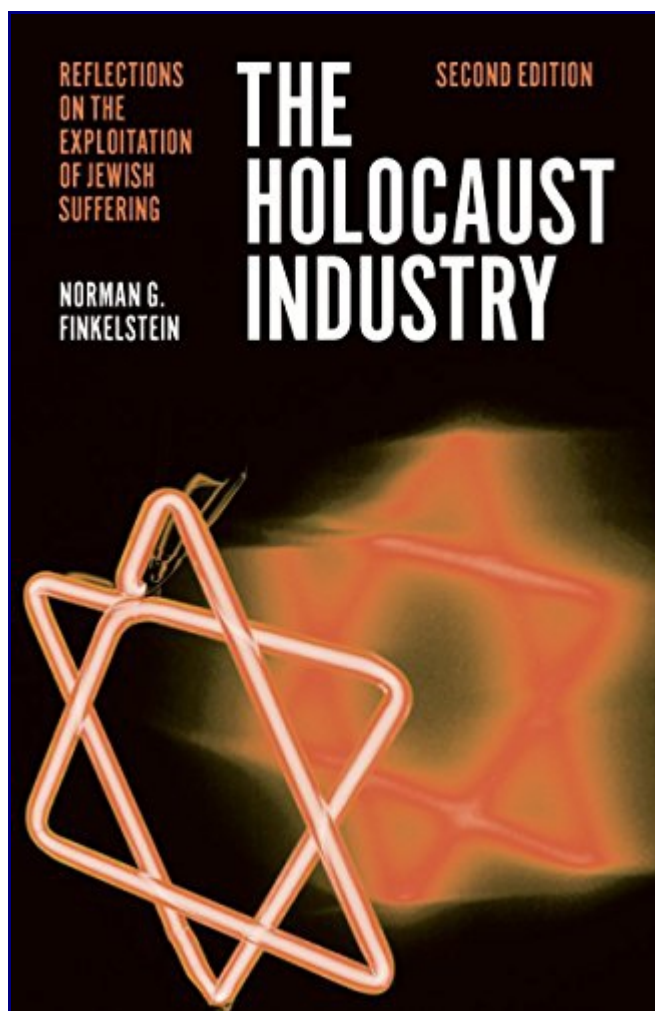
Megdöbbentő kritikai megállapításai több száz ragyogó és tudományos támogatást kaptak a

mainstream és az elit amerikai média teljes spektrumában, és gyorsan hatalmas bestseller lett. A zsidó holokauszt vezető szereplői, mint például Dawidowicz és Wiesel, a középpontban voltak, amikor dicsérték figyelemre méltó ösztöndíját, amely teljesen lerombolja az elűzött palesztinok követeléseit, és ezzel a közel-keleti konfliktus természetét Izrael nagy előnyére formálja át.

Azonban egy fiatal végzős, Princeton történelem szakos hallgató, Norman Finkelstein jelentős érdeklődést mutatott a cionizmus története iránt, és mivel nagyon meglepődött eredményein, úgy döntött, hogy megvizsgálja ezeket az állításokat. Miután gondosan ellenőrizni kezdte lábjegyzeteit és állítólagos forrásait, rájött, hogy azok teljes mértékben csalók, és úttörő kutatása csupán átverésnek minősült, amelyet később egyesek szerint egy titkosszolgálati szervezet talált ki, és pusztán az ő neve alatt tette közzé.

Bár Finkelstein széles körben terjesztette fontos megállapításait, az általa megkeresett amerikai újságírók, tudósok és médiaszervezetek teljesen figyelmen kívül hagyták őket, kivéve Noam Chomskyt, és a növekvő Joan Peters Hoax megsemmisíthette a nemzetközi palesztin jogalapját. igényt tart saját palesztina hazájukra. Néhány független gondolkodású brit kiadvány azonban végül felvette az információit, és az ebből fakadó média zavarba ejtő hulláma miatt Peterék állításai feledésbe merültek. Míndeközben maga Finkelstein is súlyos megtorláson esett át ennek következtében, és Chomsky szerint teljesen feketelistára került a princetoni tanszéke és a szélesebb akadémiai közösség.

Több mint egy tucat évvel később Finkelstein munkája egy második nagy vita középpontjába került. Az 1990-es évek végén a nemzetközi zsidó szervezetek komoly erőfeszítéseket tettek, hogy sok milliárd dollárt vonjanak ki a legnagyobb svájci bankokból, azzal érvelve, hogy ezek a pénzeszközök a holokausztban elhunyt európai zsidók jogos tulajdonát képezik. Amikor a bankok kezdetben ellenálltak, azzal érvelve, hogy nem mutatnak be szilárd bizonyítékot az ilyen hatalmas állításokra, Amerika zsidó uralta médiája keményen elítélte őket, és a zsidó lobbitevékenység arra készítette az amerikai kormányt, hogy súlyos pénzügyi szankciókkal fenyegetse őket, amelyek tönkretették volna vállalkozásaikat. . Ilyen komoly zsaroló nyomással szemben a bankok végül megadták magukat, és kifizették a követelt pénzeszközök nagy részét,

Ez a helyzet készítette Finkelstein történelmi egy rövid könyv kiadására 2000-ben [A holokausztiipar címmel](#), áldozat keményen bírálta az általa globális zsidó pénzkereső vállalkozást, amelynek célja a holokauszti igazságtétel tisztességtelen kitermelése, gyakran az tisztességre kevéssé tekintettel. Noha az amerikai média teljesen figyelmen kívül hagyta, nagy bestseller lett Európában, ami végül arra kényszerítette az amerikai kiadványokat, hogy fordítsanak rá némi figyelmet. Finkelstein többek között megjegyezte, hogy több mint fél évszázaddal a holokauszti vége után a hivatalosan megjelölt holokauszti-túlélők száma annyira megnőtt, hogy az egyszerű halandósági számú megfontolások azt sugallják, hogy hatalmas európai zsidónak kellett túlélnie a háborút. Ez nyilvánvalóan komoly kérdéseket vetett fel azzal kapcsolatban, hogy hányan halhattak meg valójában a konfliktus és az azt kísérő holokauszti során.

Az évek során észrevettem ugyanilyen típusú médiabeszámolókat, amelyek szerint hatalmas számú holokauszt-túlélő él még hat-hét évtizeddel az esemény után. Például még 2009-ben az Izraeli Zsidó Ügynökség egyik tisztviselője azzal indokolta a holokauszt tagadását kriminalizáló törvényeket, hogy csaknem 65 évvel a háború vége után „még mindig több százezer él a holokauszt-túlélők között”, ez a kijelentés maga is meglehetősen kifejezett holokauszttagadást jelentenek. Valójában a *New York Times* nekrológjai közül, amelyeket mostanában olvastam a reggeli újságomban, nagyon észrevehetően szerepelnek holokauszt-túlélők, akik még mindig a nyolcvanas és kilencvenes éveikben járnak.

Bárki, aki komoly történelemkönyveket olvas, tudja, hogy a zsidók általában a világ legnagyobb szélhámosainak és csalóinak előidézőinek örvendtek, ami nem meglepő, tekintve a hírhedt hajlamukat a hazugságra és a hazugságra. Mindeközben úgy tűnik, hogy a zsidó közösség a méltányos részéhez képest sokkal többet tartalmaz az érzelmileg zaklatottakból és elmebetegekből, és talán ennek következtében a világ számos vallási kultuszának és fanatikus ideológiai mozgalmának indítópadjaként szolgált. A holokauszt minden feltárása mindenképpen alátámasztja ezt a meglehetősen negatív értékelést.

A holokauszt és Hollywood

Bár a holokauszt az 1960-as és 1970-es években kezdett behatolni az amerikai tudatba Hilberg, Levin, Dawidowicz és mások jelentős könyveinek, valamint az ezekből származó cikkekkel és ismertetőkkel együtt, a kezdeti társadalmi hatás jelentős volt. Legalábbis a zsidó közösségen kívül. Még a sok tízezer példányban eladott nagyszerű könyvek is csekély hatást gyakoroltak volna a 200 millió feletti lakosságra.

Médiánk teljes mértékben alakítja a világról alkotott valóságunkat, és bár az értelmiségiekre és sok magasan képzetre nagy hatással vannak a könyvek és a nyomtatott tartalom egyéb formája, a lakosság túlnyomó többsége az elektronikus médián keresztül érti meg a világot, különösen a népszerű szórakoztatás terén.

Vegyük például a *Time on the Cross: The Economics of American Negro Slavery* 1974-es kiadványát, amely Robert William Fogel és Stanley L. Engerman közgazdászok kétkötetes magiszteriális elemzése. A kvantitatív módszerek alkalmazásával a tanulmány megdöntötte az amerikai társadalmi intézményről szóló feltevések nemzedékeit, bemutatva, hogy a déli fekete rabszolgákat arra ösztönözték, hogy házasodjanak össze és tartsák fenn háztartásukat, miközben a szabad fehér lakosságéhoz hasonló étrendet és orvosi ellátást kaptak, és gyakran jobbak voltak az északi ipari béresekéhez. Ráadásul az emancipációt követően a felszabadultak várható élettartama tíz százalékkal csökkent, betegségeik pedig húsz százalékkal nőttek. Mindezt a kiterjedt [Wikipédia szócikk](#) foglalja össze.

Bár eredményeik ellenmondásosak voltak, a szerzők a lehető legerősebb akadémiai hitelességgel rendelkeztek, Fogel, a kiváló tudós, egy közgazdasági iskola vezető alakja, aki Nobel-díjat kapott. Fogel ideológiai bizonyítványa pedig még erősebb volt, tekintettel arra, hogy a fiatal kommunista pártszervezőként eltöltött nyolc évtől kezdve egész életén át elkötelezett volt a fekete polgárjogok mellett, mindig annak 1949-ben, egy fekete nővel kötött

házassága gyakran előfordul, hogy a házaspárt korszakellenesen keverik. törvényeinek méltatlanságait. Következésképpen eredményeik a mainstream médiában példa nélküli tudósítást kaptak egy akadémiai tanulmány céljából, és minden bizonnyal számos történészre és újságíróra hatással voltak. Ennek ellenére úgy gondolom, hogy **a rabszolgasággal kapcsolatos közfelfogásra gyakorolt hosszú távú hatás szinte nulla volt.**

Ezzel szemben **1976-ban az ABC televíziós hálózat főműsoridőben futtatta a Roots minisorozatot**, amely egy rabszolgacsalád többgenerációs beszámolója. A történet szorosan ragaszkodott a hagyományosan kemény rabszolgaság-elbeszéléshez, miközben állítólag Alex Haley, az azonos című bestseller könyv szerzőjének feljegyzett családtörténetén alapul. **Am bár munkáiról később kiderült, hogy csalás, és nyilvánvalóan plagizált, a nézettség kiváló volt, a társadalmi hatás pedig óriási volt, köszönhetően a 100 milliós amerikai közönségnek, akik megnézték ezeket az epizódokat. Így még a leglenyűgözőbb írásbeli ösztöndíjnak sem volt esélye versenyezni a kitalált televíziós drámával.**

Mindhárom amerikai televíziós hálózat zsidó tulajdonban vagy ellenőrzés alatt állt, így nem volt meglepő, hogy két évvel később az ABC úgy döntött, hogy megismétli ezt a folyamatot az 1978-as Holocaust című televíziós minisorozattal, amely szintén 100 milliós nézettséget ért el és óriási nyereséget termelt. Nagyon valószínűnek tűnik, hogy ez volt az első alkalom, amikor sok amerikai család felfedezte a második világháború kolosszális, de szinte teljesen láthatatlan eseményét.

A következő évben **William Styron kiadta a Sophie's Choice -t,** egy szívszorító mesét, **amely mélyen eltemetett emlékeket tartalmaz az auschwitzi gázkamrákban történt keresztény lengyel gyerekek megsemmisítéséről.** Bár egy ilyen eset teljesen ellentétes volt az összes zsidó holokauszt-kutató tanaival, a regény mindenesetre hatalmas országos bestseller lett, és hamarosan egy 1982-es, azonos című film következett, Meryl Streep pedig elnyerte a legjobb női főszereplőnek járó Oscar-díjat. **Egy évtizeddel később Steven Spielberg 1993-as Schindler listája** figyelemre méltó hét Oscar-díjat nyert, miközben közel 100 millió dollár bevételt hozott.

Mivel Hollywood túlnyomórészt zsidó volt, a következmények aligha voltak meglepőek, és hamarosan hatalmas filmes műfaj alakult ki. Finkelstein szerint Hollywood mintegy 180 holokauszt-filmet készített csak az 1989-2004 közötti években. Még a Wikipédián felsorolt holokauszt-filmek részhalmaza is rendkívül hosszúra nőtt, de szerencsére a Movie Database elnyerte a katalógust **az 50 legmozgóbb holokausztfilm** listájával.

Az évek során minden bizonnyal sok milliárd dollárt fektettek be ennek a folyamatban lévő üzleti vállalkozásnak a teljes termelési költségeire. A legtöbb hétköznapi ember számára „látni hinni”, és hogyan kétkelhetne valaki komolyan a holokauszt valóságában, miután látta az összes gázkamrát és meggyilkolt zsidó holttestek halmát, amelyet jól fizetett hollywoodi díszlettervezők építettek? A Pókember és a Hihetetlen Hulk létezésében kétkedni majdnem olyan abszurd lenne.

Az amerikaiak mintegy 2%-a zsidó származású, míg talán 95%-a keresztény gyökerekkel rendelkezik, **de a Wikipédia keresztény filmek listája** ehhez képest meglehetősen szűkösnek és **kezdetlegesnek tűnik.** Ezek közül a filmek közül nagyon keveset mutattak be széles körben, és

a válogatás még a *Narnia krónikáira* is kiterjed, amely a kereszténységről egyáltalán nem tesz említést. A listán szereplő nagyon kevés kivételek egyike Mel Gibson 2004-es *The Passion of the Christ* című műve, amelyet kénytelen volt személyesen önffinanszírozni. És annak a filmnek, amely minden idők egyik legjövedelmezőbb hazai bemutatója, óriási pénzügyi sikere ellenére a projekt rendkívül gyalázatos páriává tette Gibsont abban az iparágban, amely felett egykor a legnagyobb sztárként uralkodott, különösen azután, hogy híre ment. [saját apja holokauszttagadó volt](#)

Sok tekintetben Hollywood és a tágabb szórakoztató média napjainkban mélyen szekuláris társadalmunk egyesítő szellemi alapját adja, és a holokauszt témájú filmek túlnyomó túlsúlya a keresztény filmekkel szemben nyilvánvaló következményekkel jár. Eközben globalizált világunkban az amerikai szórakoztató-média komplexum teljesen uralja Európát és a Nyugat többi részét, így az itt generált ötletek hatékonyan formálják sok száz millió máshol élő ember elméjét, akár felismerik, akár nem. t

2009-ben XVI. Benedek pápa igyekezett orvosolni a katolikus egyházon belüli, fennálló vatikán zsinat szakadását, és megbékélni a szakadár X. Szent Pius Társaság frakciójával. De ez a média nagy vitája lett, amikor kiderül, hogy Richard Williamson püspök, az utóbbi szervezet egyik vezető tagja, régóta [holokauszt tagadója volt, és azt is hitte, hogy a zsidóknak át kell térniük a kereszténységre](#). Bár a katolikus hittan sok más különbsége teljesen tárgyalható volt, nyilvánvalóan nem volt hajlandó elfogadni a holokauszt valóságát, és Williamson továbbra is elidegenedett a katolikus egyháztól. Nem sokkal ezután a német kormány [eretnekség miatt is eljárást indított ellene](#).

Az internetes kritikusok azt sugallták, hogy az elmúlt néhány generáció során energikus zsidó aktivisták sikeresen lobbiztak a nyugati nemzeteknél, hogy hagyományos keresztény vallásukat a holokausztizmus új vallásával cseréljék fel, és a Williamson-ügy minden bizonnyal alátámasztja ezt a következtetést.

Nézzük a *Charlie Hebdo* francia satirikus magazint. [A zsidó érdekekből fizetett éveket töltött](#)

azzal, hogy ádáz támadásokat indított a kereszténység ellen, olykor durván pornográf módon, és időnként meggyalázta az iszlámot. Az ilyen tevékenységeket a francia politikusok a Voltaire földjén teljes gondolatszabadság bizonyítékaként üdvözölték. De abban a pillanatban, amikor az egyik vezető karikaturistája nagyon enyhe viccet csinált a zsidókkal kapcsolatban, azonnal kirúgták, és ha a kiadvány valaha is nevetségessé tette volna a holokausztot, akkor biztosan azonnal bezárták volna, az egész személyzetet börtönbe zárták volna. .

Nyugati újságírók és emberi jogok szószólói gyakran fejezték ki támogatásukat a zsidók által finanszírozott Femen aktivisták merészen transzgresszív tevékenységei iránt, amikor meggyalázzák a keresztény templomokat szerte a világon. De az ilyen szakértők minden bizonnyal felháborodást okoznának, ha valaki hasonló módon járna el a holokausztmúzeumok növekvő nemzetközi hálózatával szemben, amelyek többsége állami költségen épült.

Valójában úgy tűnik, hogy a Vlagyimir Putyin Oroszországgal folytatott keserű nyugati konfliktus egyik mögöttes forrása az, hogy visszaállította a kereszténységet egy kedvelt helyre egy olyan társadalomban, ahol a korai bolsevikok egykor templomokat dinamizták, és sok ezer papot mérszároltak le. A nyugati értelmiségi elit sokkal pozitívabb érzelmet táplált a Szovjetunió iránt, miközben annak vezetői megőrizték határozottan keresztényellenes magatartásukat.

A holokauszt tagadásának felemelkedése és elnyomása

Mivel a holokauszt az 1960-as évek közepéig szinte ismeretlen volt Amerikában, az explicit holokauszttagadás sem létezett, de ahogy az előbbi láthatósága nőtt Hilberg 1961-es könyvének megjelenését követően, az utóbbi is hamarosan felébredni kezdett.

Lipstadt Barnes-t a holokauszttagadás „keresztapjaként” gyalázza, egy kis igazságot tartalmaz. A Rassinier tagadó elemzését támogató, posztumusz 1968-as recenziója úgy tűnik, hogy az első ilyen lényeges kijelentés, amelyet bárhol Amerikában tettek közzé, legalábbis ha figyelmen kívül hagyjuk, hogy Beaty 1951-ben elhanyagolható módon elutasította a zsidó állításokat, amely úgy tűnik, hogy elhanyagolható mértékben keltette fel a közvélemény figyelmét.

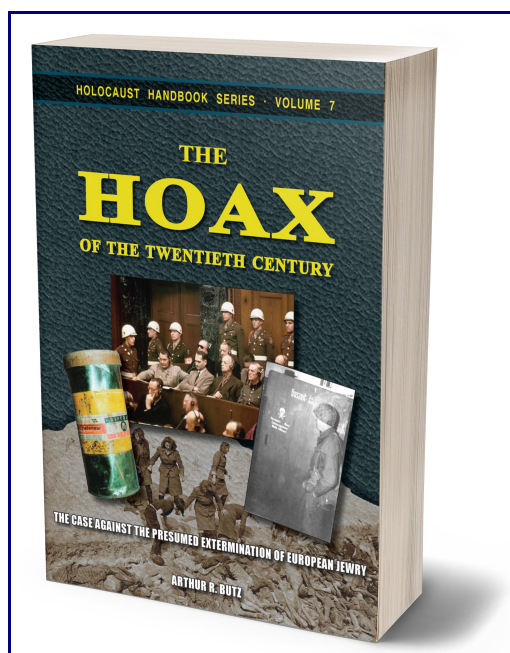
Az 1960-as évek vége felé egy **Willis Carto nevű jobboldali kiadó** rábukkant egy rövid és csiszolatlan holokauszttagadási kéziratra, amelyet nyilvánvalóan néhány évvel korábban készítettek, majd figyelmen kívül hagyta a jogi finomságokat, és egyszerűen kiadta azt. Az állítólagos szerző hamarosan beperelte plágiumért, és bár az ügy végül eldőlt, végül kiszivárgott, hogy David L. Hoggan, a Harvard Ph.D. fokozatú Barnes pártfogoltja. a történelemben, fiatalabb oktatóként szolgált a Stanfordon. Az anonimitás iránti vágya az volt, hogy megakadályozza karrierje tönkretételét, de ez a törekvése kudarcot vallott, és a további tudományos kinevezések gyorsan elfogytak.

Eközben Murray Rothbard, a modern libertarianizmus alapító atyja mindig is erősen támogatta a történelmi revizionizmust, és nagyra becsülte Barnest, aki évtizedeken át vezető alakja volt ezen a területen. Barnes röviden utalt a holokauszttal kapcsolatos általános szkepticizmusára egy 1967-es terjedelmes cikkben , amely a *Rampart Journalban* , egy rövid életű libertárius kiadványban jelent meg, és ez az ideológiai körökben is feltűnt. Úgy tűnik, hogy az 1970-es

évek elejére a holokauszt tagadása vitatéma lett Amerika erősen zsidó, de hevesen szabadgondolkodó libertárius közösségében, és ennek fontos következményei voltak.

A Northwestern elektromérnöki professzora, Arthur R. Butz véletlenül ellátogatott egy szabadelvű összejövetelre ebben az időszakban, amikor véletlenül észrevett egy röpiratot, amely a holokausztot csalásnak minősítette. Korábban soha nem gondolkodott el ezen a témán, de egy ilyen megdöbbentő állítás felkeltette a figyelmét, és 1972 elején kezdett foglalkozni az ügygel. Hamar úgy döntött, hogy a vád valószínűleg helytálló, de megtalálta az alátámasztó bizonyítékokat, köztük a bemutatottakat is. a befejezetlen és névtelen Hoggan-könyvben, túlságosan vázlatos volt, és úgy döntött, hogy sokkal részletesebb és átfogóbb formában kell kidolgozni. Ezt a projektet a következő néhány évben egy képzett akadémiai mérnök módszeres szorgalmával dolgozta fel.

Fő műve, [*a The Hoax of the Twentieth Century*](#) először 1976 végén jelent meg nyomtatásban, és azonnal a holokauszttagadó közösség központi szövegévé vált, amely álláspontot a mai napig megőrzi, miközben az összes frissítéssel és mellékletekkel, a terjedelem jóval 200 000 szó fölé nőtt. *Noha a Reason* 1976. februári számában erről a készülő könyvről nem esett szó, lehetséges, hogy a függőben lévő publikáció híre elterjedt libertárius körökben, ami arra készítette, hogy a történelmi revizionizmus hirtelen új fókuszba kerüljön.

Butz a Northwestern tekintélyes professzora volt, és a holokauszttagadási ügyet bemutató könyvének megjelenése hamarosan kisebb szenzációvá vált, és 1977 januárjában a *New York Times* és más sajtóorgánumok is foglalkoztak vele. Egyik könyvében Lipstadt szentel egy „Belépés a fősodorba” című teljes fejezet Butz munkájához. Dawidowicz 1980. decemberi *Commentary* cikke szerint a zsidó adományozók és zsidó aktivisták gyorsan mozgósítottak, és megpróbálták Butzot kirúgni eretnek nézetei miatt, de akkoriban még mindig szilárdan tartották az akadémiai mandátumot, és Butz túlélte, ami úgy tűnik, hogy Dawidowiczet nagyon irritálta.

Egy ilyen részletes és átfogó könyv, amely a holokauszttagadás esetét ismerteti, természetesen jelentős volt a nemzeti vitára, különösen azért, mert a szerző mainstream és látszólag apolitikus akadémikus volt, és 1977-ben hamarosan megjelent Butz könyvének amerikai kiadása. Örülök, hogy intézkedtem, hogy a kötet bekerüljön a Vitatott HTML-könyvek gyűjteményébe, így az

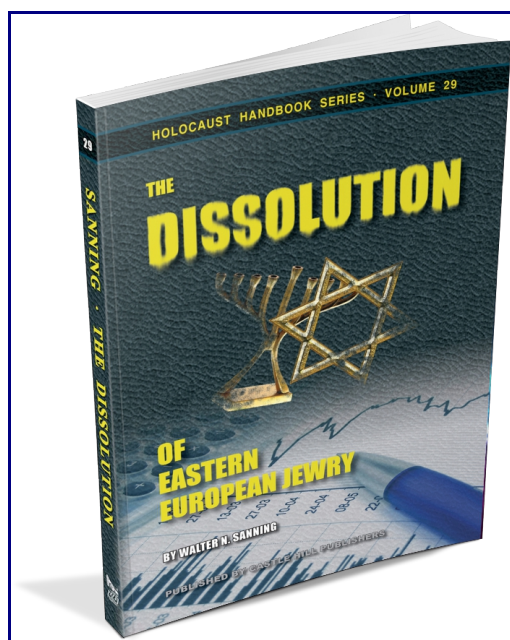
érdeklődők könnyen elolvashatják és maguk dönthetnek.

- [A huszadik század átverése](#)

Az európai zsidóság feltételezett kiirtása elleni ügy

Arthur R. Butz • 1976/2015 • 225 000 szó

A következő évben úgy tűnt, hogy ezek a holokauszttagadási trendek további lendületet kaptak, amikor a **Carto** egy kis új kiadót nyitott Kaliforniában Institute for Historical Review (IHR) néven, amely 1980-ban negyedéves folyóiratot indított *The Journal of Historical Review* címmel. és a *JHR*- kiadványt általában véve a revizionizmusra nem kell alkalmazni, de a hollétet most megújították. Lipstadt egy egész fejezetet szentel az IHR-nek, később megjegyezve, hogy az 1976. februári *Reason* szám fő szerzői hamarosan kapcsolódtak a projekthez vagy más Carto-vállalkozásokhoz, akárcsak Butz, míg a *JHR* szerkesztőbizottsága hamarosan számos Ph.D. fokozattal gazdagodott, gyakran jó hírű egyetemeken szereztek. Az elkövetkező negyedszázadban az IHR évente-kétévente kisebb konferenciák rendezett, ahol David Irving idővel rendszeres előadó lett, és időnként felléptek előadóként olyan teljesen mainstream személyiségek is, mint a Pulitzer-díjas történész, John Toland.

Az IHR gyakorlatainak fontos példaként a szervezet 1983-ban közzétette [A Kelet-Európai zsidóság felosztását](#), amely egy nagyon részletes kvantitatív elemzés a mögöttes demográfiai és népességmozgásokról a II. világháború körüli, először az első ilyen tanulmány. A Walter N. Sanning tollnéven író szerző a holokauszttörténészek által véletlenül feltételezett rendkívül leegyszerűsített népességelemzést igyekezett felülvizsgálni.

A háború előtt több millió zsidó élt Kelet-Európában, majd a háború után ezek a közösségek többnyire eltűntek. Ez a tagadhatatlan tény régóta a hagyományos holokauszt-elbeszélés implicit központi pilléréként állt. De Sanning teljes mértékben mainstream forrásokra támaszkodva meggyőzően demonstrálja, hogy a helyzet valójában sokkal bonyolultabb volt, mint amilyennek látszik. Például abban az időben széles körben beszámoltak arról, hogy a szovjetek nagyszámú lengyel zsidót szállítottak a területükön belüli helyekre, önkéntes és önkéntelen feltételek mellett, és Menachem Begin jövőbeli izraeli miniszterelnök is részt vett

ezekben az átszállításokban. Ezenkívül 1941-ben az erősen urbanizált szovjet zsidókat is hasonlóképpen evakuálták az előrenyomuló német csapatok előtt. E népességmozgások pontos mérete régóta bizonytalan és vitatott, de Sanning a háború utáni szovjet népszámlálási adatok és más források gondos elemzése arra utal, hogy az összegek valószínűleg a legtöbb becslés felső határa felé közeledtek. Sanning nem állítja, hogy megállapításai véglegesek, de még ha csak részben is igazak, az ilyen eredmények minden bizonnyal kizárják a hagyományos holokausztszámok valóságát.

Az IHR másik állandó résztvevője [Robert Faurisson](#) volt . A Lyons-2 Egyetem irodalomprofesszoraként [nyilvános szkepticizmusának adott hangot a holokauszttal kapcsolatban](#). az 1970-es években, és az ebből eredő médiafelhajtások által vezetett, hogy eltávolítsák pozíciójából, valójában **200 nemzetközi tudós, köztük a híres MIT professzor, Noam Chomsky petíciót írt a nevében.** Faurisson ragaszkodott véleményéhez, de a támadások továbbra is folytatódnak, beleértve a zsidó fegyveresek brutális megverését, amely kórházba szállította, míg egy hasonló nézeteket valló francia jelöltet meggyilkoltak. A zsidó aktivista szervezetek lobbizni kezdtek olyan törvényekért, amelyek széles körben betiltották Faurisson és mások tevékenységét, és 1990-ben, nem sokkal azután, hogy a berlini fal leomlott, és az Auschwitzban és más holokauszt helyszíneken végzett kutatás hirtelen sokkal könnyebbé vált, Franciaország törvényt fogadott el, amely kriminalizálja a holokauszt tagadását. Németország legyőzése után az első nemzet, amely ezt megtette. A következő években számos nyugati ország tette ugyanazt,

Mivel Faurisson irodalomtudós volt, nem teljesen meglepő, hogy egyik fő érdeklődési köre *az Anne Frank naplója volt* , amelyet általában a holokauszt ikonikus irodalmi klasszikusának tartanak, és egy fiatal zsidó lány történetét meséli el, aki meghalt, miután Hollandiából deportálták. Auschwitz. Azzal érvelt, hogy a szöveget alapvetően csalás, valaki más írta a háború befejezése után, és évtizedek óta különféle elszánt személyek vitatkoztak az ügyön össze-vissza. Nem tudom megfelelően értékelni egyetlen bonyolult érvelésüket sem, amelyek látszólag **golyóstolltechnológiai és szövegjavítási kérdéseket** foglalnak magukban, és magát a könyvet sem olvastam soha.

De számomra a történet legszembetűnőbb aspektusa a lány tényleges sorsa a hivatalos narratíva szerint, amint azt az alaposan megalapozott [Wikipédia-szócikk](#) elmeséli . Nyilvánvalóan a betegség tombolt a táborában, annak ellenére, hogy a németek mindent megtettek, hogy megfékezzék, és **hamarosan megbetegedett, többnyire ágyhoz kötött a gyengélkedőn, majd végül 1945 tavaszán tifuszban meghalt egy másik táborban, körülbelül hat hónappal a kezdeti kezdete után.** **Elég furcsának tűnik számomra, hogy egy fiatal zsidó lány, aki súlyosan megbetegedett Auschwitzban, annyi időt töltött volna a tábori kórházakban, és végül ott halt meg, tekintettel arra, hogy azt mondják, hogy Auschwitz és más hasonló táborok elsődleges célja az volt, hogy hatékonyan kiirtsák annak zsidó rabjai.**

Az 1990-es évek közepére úgy tűnt, hogy a Holokauszt tagadása mozgalom egyre nagyobb nyilvánosságot kapott, aminek feltehetően az 1992-es hivatalos bejelentés után felmerült kételyek is segítettek, miszerint **az auschwitzi halálesetek becsült száma körülbelül 3 millióval csökkent**

Például a *Marco Polo*, egy 250 000-es példányszámú, fényes japán magazin 1995. februári száma egy hosszú cikket tartalmazott, amelyben kijelentette, hogy a holokauszt gázkamrái propaganda-álhír. Izrael és a zsidó aktivista csoportok gyorsan reagáltak, és széleskörű reklámbojkottot szerveztek az anyavállalat, **Japán egyik legelismertebb kiadója** összes kiadványa ellen, amely gyorsan megcsappant ezzel a súlyos fenyegetéssel. **A lapszám minden példányát visszahívták az újságokból, a munkatársakat elbocsátották, hamarosan az egész folyóiratot bezárták, miközben az anyacég elnöke lemondásra kényszerült.**

A holokauszttagadás történetének feltárása során ugyanezt a fajta visszatérő mintát vettem észre, **amely leginkább az egyéneket érinti, nem pedig az intézményeket. Valaki nagy tekintélyű és teljes mértékben mainstream úgy dönt, hogy megvizsgálja a vitatott témát, és hamarosan olyan következtetésekre jut, amelyek élesen eltérnek az elmúlt két generáció hivatalos narratívájától. Különböző okok miatt ezek a nézetek nyilvánossá válnak, és a zsidók által uralt média azonnal szörnyű szélsőségesként démonizálja, esetleg mentálisan megzavarodott, miközben könyörtelenül üldözi egy fanatikus zsidó aktivisták falkája. Ez általában karrierje tönkretételéhez vezet.**

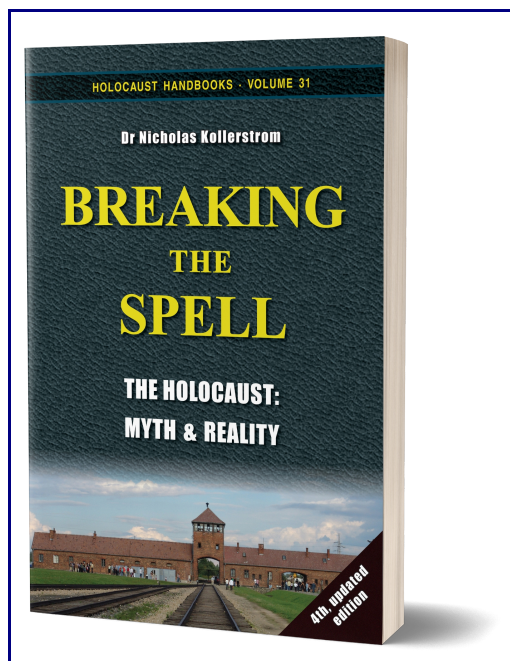
*Az 1960-as évek elején David Hoggan stanfordi történész elkészítette **The Myth of the Six Million** névtelen kéziratát, de miután forgalomba került, és kiléte ismertté vált, tudományos karrierje megsemmisült. Egy tucat évvel később valami hasonló történt Arthur Butz északnyugati villamosmérnök professzorral, és csak akadémiai hivatali ideje mentette meg őt a hasonló sorstól.*

Fred Leuchtert széles körben Amerika egyik vezető szakértőjeként tartották számon a kivégzések technológiájában, és a *The Atlantic* című folyóiratban **egy hosszú cikk** ekként kezelte. Az 1980-as években Ernst Zundelt, a holokauszt egyik prominens kanadai tagadóját bíróság elé állították az auschwitzi gázkamrákban való hitetlensége miatt, és egyik szakértő tanúja egy amerikai börtönőr volt, aki jártas volt az ilyen rendszerekben, és javasolta Leuchter bevonását. **a mezőny legkiválóbb alakjai. Leuchter hamarosan Lengyelországba utazott, és alaposan megvizsgálta az állítólagos auschwitzi gázkamrákat, majd közzétette a Leuchter-jelentést, arra a következtetésre jutottak, hogy nyilvánvalóan csalásról van szó, és semmiképpen sem dolgozhattak úgy, ahogyan a holokausztkutatók mindig is állították.** Az ezt követő ádáz támadások hamarosan egész üzleti karrierjébe kerültek, és tönkretették a házasságát.

David Irving a világ legsikeresebb második világháborús történésze volt, könyvei milliós számban keltek el a legjobb brit újságok izzó tudósításai közepette, amikor beleegyezett, hogy szakértő tanúként jelenjen meg a Zundel-perben. Korábban mindig elfogadta a hagyományos holokauszt-elbeszélést, de a *Leuchter-jelentés* elolvasása után meggondolta magát, és arra a következtetésre jutott, hogy az auschwitzi gázkamrák csak mítosz. Gyorsan könyörtelen médiatámadásoknak volt kitéve, először súlyosan megrongálták, majd végül **tönkretették igen jeles kiadói karrierjét**, és később még egy osztrák börtönben is elfogadhatatlan nézetei miatt.

Dr. Germar Rudolf sikeres, fiatal német kémikus volt, aki a tekintélyes Max Planck Intézetben dolgozott, amikor meghallotta a *Leuchter-jelentéssel* kapcsolatos vitákat, amelyeket

meglehetősen meggyőzőnek talált, de tartalmaz néhány gyengeséget. Ezért alaposabban megismételte az elemzést, és az eredményeket Auschwitz kémiaiaként publikálta, amely Leuchterével azonos következtetésekre jutott. És csakúgy, mint Leuchter előtte, Rudolf karrierje és házassága pusztulást szenvedett, és mivel Németország keményebben kezeli ezeket a kérdéseket, végül öt év börtönt töltött tudományos szemtelensége miatt.

Legutóbb 2008-ban ugyanerre a sorsra jutott Dr. Nicholas Kollerstrom, aki tizenegy évet töltött tudománytörténészként a londoni University College munkatársai között. egyetlen napi felmondással kirúgták, kutatóintézetének ideológiai okokból kizárt első tagja lett. Korábban ő biztosított Isaac Newton szócikkét egy hatalmas csillagászok életrajzi enciklopédiájának, és Amerika legrangosabb tudományos folyóirata követelte, hogy az egész művet tönkretegyék, megsemmisítve több mint 100 író munkáját, mert végzetesen beszennyezte egy ilyen aljas közreműködő. Ezt a szerencsétlen személyes történetet a 2014-es *Breaking the Spell* című könyvének bevezetőjeként mesélte el., amit nagyon ajánlok.

Kollerstrom szövege hatékonyan összefoglalja az újabb holokauszt-tagadási bizonyítékok nagy részét, beleértve a Gorbacsov által a hidegháború vége után visszaküldött hivatalos auschwitzi halálkönyveket, amelyek azt mutatják, hogy a zsidó halálesetek száma 99%-kal alacsonyabb volt, mint a széles körben elhíresült összesség. Ezen túlmenően a zsidók halálozása ténylegesen meredek csökkenést mutatott, miután a Zyklon B bőséges készlete megérkezett, pontosan ellentétben azzal, amit a hagyományos számítások alapján várni lehetett volna. Kitér továbbá azokra az érdekes új bizonyítékokra, amelyeket a brit háborús időkben feloldott német kommunikáció a különböző koncentrációs táborok és a berlini főhadiszállás között tartalmaz. Ennek az anyagnak a nagy részét egy érdekes kétórás interjúban mutatják be a *Red Ice Radio* -n, amely kényelmesen elérhető a YouTube-on: [Videó Link](#)

Nagyon sok más személy élete és karrierje ugyanezt a szerencsétlen folyamatot követte, amely Európa nagy részén gyakran büntetőeljárással és börtönbüntetéssel végződik. Leginkább az, hogy egy német ügyvéd, aki kissé merész lett jogi érvelésében, hamarosan védencéhez csatlakozott a rácsok mögé, és ennek következtében a megvádolt holokauszttagadók számára egyre nehezebbé vált a hatékony jogi képviselőt biztosítása. Kollerstrom becslései szerint

jelenleg sok ezer személy tölti büntetését Európában a holokauszt tagadásáért.

Az a benyomásom, hogy az 1960-as évek végére a régi szovjet blokk országai többnyire felhagytak az emberek bebörtönzésével pusztán a marxista-leninista dogmák megkérdőjelezéséért, és politikai börtöneiket csak a rezsim ellen aktívan szervezkedőknek tartották fenn, míg a holokauszt tagadását ma sokkal keményebben kezelik. divat. Az egyik egyértelmű különbség az, hogy a kommunista doktrínába vetett tényleges hit még a kommunista vezetésben is szinte semmivé halványult el, miközben manapság a holokausztizmus még mindig fiatal és mélyen elterjedt hit, legalábbis a lakosság egy kis szeletén belül, amely rendkívül aránytalan. közintézményeink felett.

Egy másik lényeges tényező az a sok milliárd dollár, amely jelenleg forog kockán abban, amit Finkelstein találóan „holokauszt-iparként” jellemez. Például potenciálisan óriási új követeléseket indítanak újra Lengyelország ellen a második világháború idején elvesztett vagy elkobzott zsidó vagyon miatt.

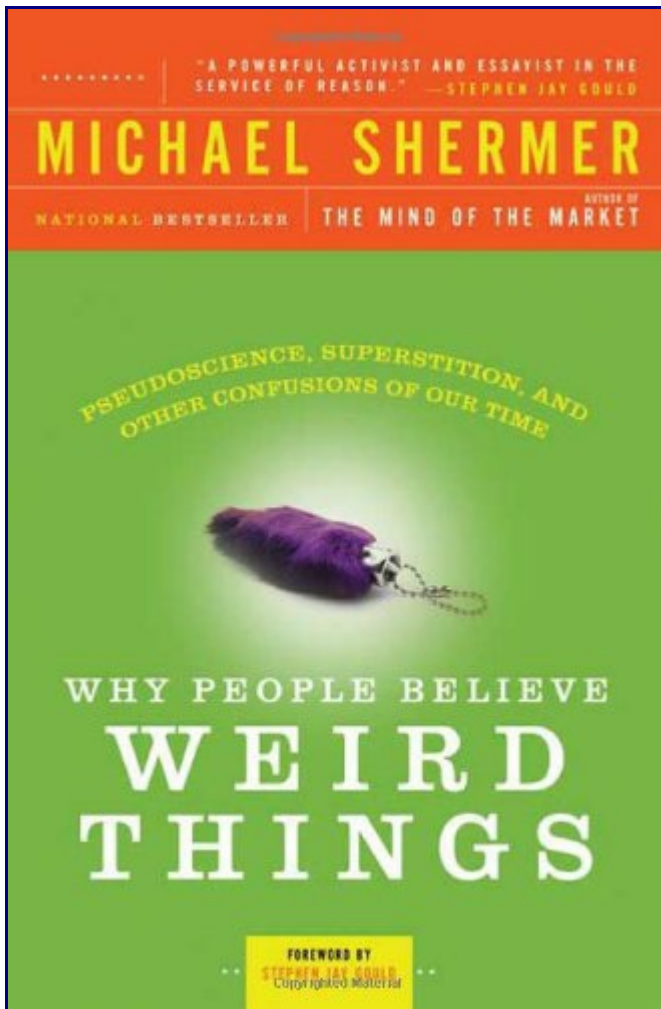
Amerikában a helyzet némileg más, és az Első Kiegészítésünk továbbra is védi a Holokauszttagadókat a börtönnel szemben, bár az ADL és számos más csoport „gyűlöletbeszéd” kriminalizálására akciótüntetései ennek az akadálynak a végső elhárítását célozzák. Ám eközben gyakran bénító társadalmi és gazdasági szankciókat alkalmaznak ugyanazon célok elérése érdekében.

A különböző monopóliumokat erősítő vagy kooptálták az eltérő információk könnyű terjesztésének internetes megoldására. Az elmúlt néhány évben a médiában olyan híreket láttak napvilágot, hogy a Google cenzúrázza vagy átírányítja a holokauszt keresési eredményeit a hivatalos narratívát vitatóktól. Még baljóslatúbb, hogy az Amazon, jelenlegi, szinte monopolhelyzetű könyvkereskedésünk, tavaly azt a példátlan lépést tette meg, hogy több ezer Holokauszttagadó alkotást betiltott, nehogy „megzavarják” a kíváncsi olvasókat, ezért szerencsés, hogy megvettem az enyémet. évekkorábban. Ezek a párhuzamok George Orwell 1984 -esével valóban meglehetősen feltűnőek, és az „Amerika feletti vasfüggöny”, amelyre Beaty figyelmeztetett 1951-es, ilyen című könyvében, sokkal közelebb áll a teljes valósággá váláshoz.

A holokauszttagadás közösségének különböző szereplői megpróbálták enyhíteni ezt az információs feketelistát, és Dr. Rudolf egy ideje létrehozott egy weboldalt HolocaustHandbooks.com, amely lehetővé teszi a kulcsfontosságú kötetek nagy számának megvásárlását vagy könnyű on-line olvasását. különböző formátumokból. De az Amazon, a Google és más internetes monopóliumok növekvő cenzúrája nagyban csökkenti annak valószínűségét, hogy bárki könnyen találkozzon az információval.

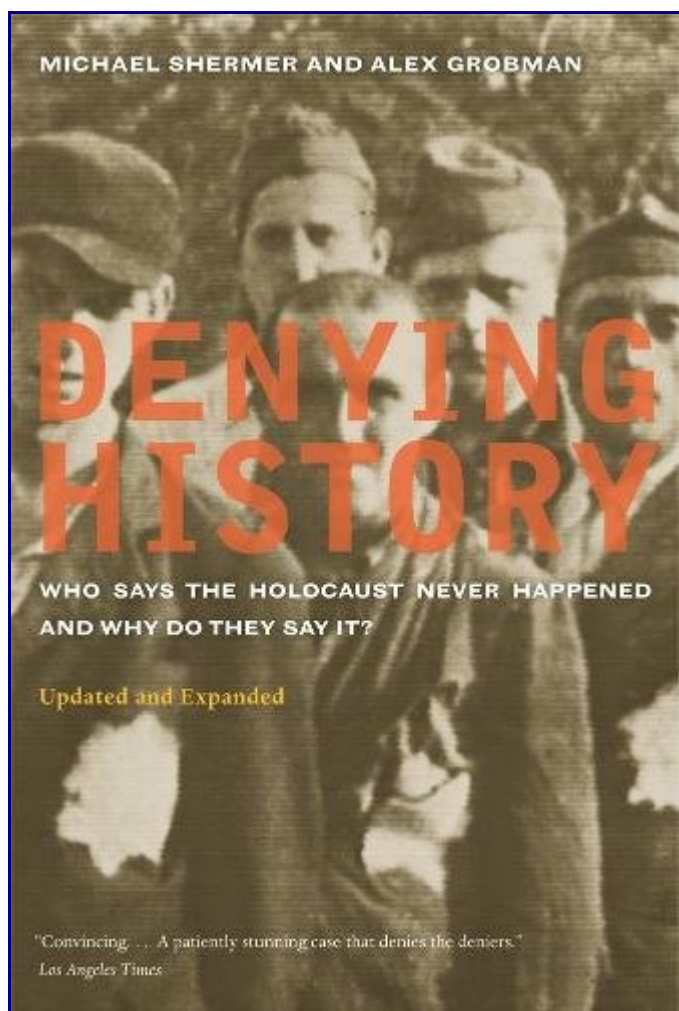
Nyilvánvaló, hogy a hagyományos holokauszt-narratíva legtöbb támogatója szívesebben szeretné megnyerni a csatáit az elemzés egyenlő versenyfeltételein, nem pedig azzal, hogy gazdasági vagy adminisztratív eszközöket használ fel ellenfelei ellehetetlenítésére. De kevés bizonyítékot láttam arra, hogy komoly sikereket értek el e tekintetben.

Elteltekintve Lipstadt különféle könyveitől, amelyeket rossz minőségűnek és eléggé meggyőzhetetlennek találtam, úgy tűnik, hogy az elmúlt néhány évtized egyik legerősebb holokauszt-támogatója Michael Shermer, a *Skeptic* magazin szerkesztője volt, aki kiérdemelte pszichológiából és tudománytörténetből szerzett diplomát.

1997-ben kiadta a *Miért hiszik el az emberek furcsa dolgokat* című könyvét, amely mindenféle irracionális hiedelmet próbált megcáfolni bizonyos körökben, és a könyv alcíme ezeket „áltudományként” és „babonaként” írja le. Borítósövege az ESP-re, az idegenek elrablására és a boszorkányságra összpontosított, de a holokauszt tagadás cáfolata volt a könyv legnagyobb része, három teljes fejezetből. Ez utóbbi témával kapcsolatos tárgyalása meglehetősen felületes volt, és valószínűleg aláássa hitelességét azzal, hogy egy csoportba sorolta a „faj” tudományos valóságát, mint hasonló jobboldali tévedést, amelyet szintén régen cáfoltak a mainstream tudósok. Utóbbi kérdéssel kapcsolatban amellet érvelt, hogy az állítólagos fekete-fehér különbségek olyan művekben állítottak, mint a *Haranggörbe*. Richard Herrnstein és Charles Murray teljesen áltudományos ostobaság volt, és hangsúlyozta, hogy a könyveket és hasonlókat ugyanazok a nácibarát csoportok hirdették, akik a holokauszt tagadását támogatták, és ez a két káros doktrína szorosan összefügg egymással. Shermer felkérte Stephen Jay Gouldot, a harvardi professzort, hogy írja meg könyvének előszavát, és ez komoly kérdéseket vet fel tudásával vagy ítélőképességével kapcsolatban, mivel Gouldot széles körben a huszadik század végének egyik leghírhedtebb tudományos csalójaként tartják számon.

2000-ben Shermer visszatért a csatába, és kiadta a *Denying History*-t, amely teljes egészében a holokauszt most eladásra került. Ezúttal a holokausztkutatót, Alex Grobmant választotta társszerzőnek, és elismerte a nagylelkű anyagi támogatást, amelyet különböző zsidó szervezetektől kapott. Úgy tűnt, nagyon szöveges a holokausztagadókológiájára és szociológiájára, hogy megmagyarázza, miért csak az emberek ilyen nyilvánvalóan abszurd hülyeségekben. Valóban, akkora teret szenteltek ezeknek a kérdéseknek, hogy kénytelen volt teljesen átugrani az auschwitzi holttestek számának néhány korábbi hivatalos 3 milliós csökkentését, így elkerülhető annak magyarázata, hogy ennek a nagy elmozdulásnak miért nem volt hatása a hatmillió kanonikus holokauszt-figuráról.

Bár számos író, mint például Shermert, bőkezű pénzügyi támogatások bátoríthatták arra, hogy hülyét csináljanak magukból, a szélső peremen lévő erőszakosabb szövetségeseik valószínűleg nagyobb hatással voltak a holokauszt-vitára. Bár a bírósági és gazdasági szankciók elriaszthatják a holokausztagadók túlnyomó többségét attól, hogy megmutassák arcukat, gyakran alkalmaznak törvényt kívüli erőszakot is azok ellen a szívós lelkek ellen, akik makacsul hajthatatlanok maradnak.

Például az 1980-as években az IHR dél-kaliforniai irodáit és raktári raktárait zsidó fegyveresek tűzbombázták és teljesen megsemmisítették. És bár Kanadában hagyományosan kevés a politikai erőszak, 1995-ben a kanadai Ernst Zundel, a holokausztagadás egyik vezető kiadóinak és terjesztőjének rezidenciája és üzleti irodájaként szolgáló nagy, rozoga házat hasonló módon tűz bombázták és felgyújtották a földre. Zundelt már több büntetőeljárás is lefolytatta „hamis hírek” terjesztésének vádjával, és végül éveket töltött börtönben, mielőtt

visszatoloncolták szülőhazájába, Németországba, ahol további börtönbüntetést töltött le. Számos más prominens holokauszt-tagadót még merénylettekkel is fenyegettek.

A legtöbb történész és más akadémiai tudós csendes lélek, és az ilyen súlyos terrorista erőszak fenyegető veszélye bizonyára sokukat eltántorította attól, hogy ilyen nyilvánvalóan ellentmondásos kérdésekbe keveredjenek. Mindeközben a kíméletlen pénzügyi és társadalmi nyomás fokozatosan megviselheti az egyéneket és a szervezeteket is, ami arra készteti őket, hogy végül vagy elhagyják a pályát, vagy sokkal kevésbé aktívak legyenek, helyüket olykor újonnan érkezők foglalják el.

A szeptember 11-i támadások utáni évben a *JHR* beszüntette a nyomtatott kiadást. Az internet növekedése fontos tényező volt, és mivel a nemzeti fókusz olyan élesen a külpolitika és a Közel-Kelet felé toldott, az IHR anyaszervezete sokkal aktívabb, akár a revizionizmusról és a holokauszt mostani folyó viták nagy része a különféle egyéb online helyszíneken. Az évek során azonban a *JHR* több száz cikkét digitalizálta, és közzétette a kiadványban, így több mint hárommillió szót tartalmaz, általában nagyon jó minőségű történelmi tartalmat.

Az elmúlt néhány hónapban többször is meglepődtem, amikor felfedeztem, hogy az IHR-hez köthető történészek már régen publikáltak cikkeket olyan témákban, amelyek teljesen párhuzamosak az én sajátommal. Például miután közzétettem [egy cikket a Szuvorov-hipotézisről](#), miszerint Németország Barbarossa-támadása megelőzte Sztálin tervezett támadását és Európa meghódítását, valaki arról tájékoztatott, hogy egy lektor ugyanerről a Suvorov-könyvről húsz évvel korábban, a *JHR* egyik számában részletesen [tárgyalt](#). [Több darabot](#) is felfedeztem Victor Marchetti, a CIA disszidensétől, aki a JFK merényletkutatóinak fontos alakja, és aki kevés figyelmet kapott a mainstream médiában. A sorsáról cikkek is megjelentek [a USS Liberty](#) elleni izraeli támadás, amely téma szinte teljesen kizárt a mainstream médiából.

Könnyedén böngészve néhány archívumot, nagyon lenyűgözött a minőségük, és mivel az archívumok bárki számára szabadon hozzáférhetők voltak, hogy újra publikálhassák, beépítették őket, így sokkal kényelmesebben elérhetővé tettem a revizionista és holokauszt mostó tartalmuk több millió szavait. érdeklődő olvasóknak. Az anyag teljes mértékben kereshető, és szerző, téma és időszak szerint is rendezhető, néhány minta hivatkozással az alábbiakban:

[The Journal of Historical Review, 1980-2002 Issues](#)

Szerzői archívum:

- [David Irving – 11 cikk](#)
- [Arthur R. Butz – 15 cikk](#)
- [Robert Faurisson – 47 cikk](#)
- [James J. Martin – 13 cikk](#)
- [Percy L. Greaves, Jr. – 8 cikk](#)

Témaarchívum:

- [Holokauszt – 306 cikk](#)

- [világháború – 201 cikk](#)
- [Pearl Harbor – 15 cikk](#)
- [USS Liberty – 3 cikk](#)

Így számára, akiket különösen érdekel a holokauszttagadás, jóval több mint egymilliónyi vita áll rendelkezésre, ezek közé tartozik a *Reason* magazin korai szerkesztői által egykor oly nagyra értékelt szerzők műveit.

Titkos holokauszt tagadás

A szervezett zsidó csoportok egyre nagyobb gazdasági és politikai ereje, amelyet a hollywoodi imázsteremtés támogat, végül megnyerte a látható háborút, és leverte a holokauszt mostani mozgalmat a nyilvános szintéren, egy sajátos történelmi narratívát kényszerítve ki büntetőjogi felelősségre vonásokkal Európa nagy részének és társadalmi helyzetekben. és gazdasági szankciók Amerikában. De egy makacs földalatti ellenállás még mindig létezik, méretét nehéz megbecsülni.

Bár a holokauszt iránti érdeklődésem mindig is minimális volt, az Internet megjelenése és a baráti, ismeretségi köröm nagymértékben bővülése után a téma nagyon időnként előkerült. Az évek során jelentős számú látszólag racionális ember időnként magánéletében elengedte szélsőséges szkepticizmusát a kanonikus holokauszt-narratíva különböző elemeivel szemben, és úgy tűnt, hogy ezek a kétségek csupán a jéghegy csúcsát jelentik.

Időnként valaki ebben a kategóriában egy kicsit túl szabadon beszélt, vagy más ügyben vált megtorlás célpontjává, és médiánk a holokauszttagadási vádak és ellenvádok örületébe került.

Például az 1990-es évek végi impeachment harcai során a Clinton-pártiak úgy vélik, hogy a prominens liberális szakértő, Christopher Hitchens elárulta Sidney Blumenthal elnökhelyettes személyes bizalmát, és Edward Jay Epstein újságíró úgy döntött, hogy megtorolja a természetben, és széles körben terjesztett egyet. feljegyzést a médianak. azzal vádolta Hitchenst, hogy titokban holokauszttagadó. Azt állította, hogy egy 1995-ös vacsorán egy *New York-i lakost követően* Az évforduló megünneplése alkalmából Hitchens egy kicsit túl sok bort ivott, és elkezdte kifejteni asztaltársainak, hogy a holokauszt egyszerűen álhír. Epstein azzal támasztotta alá állítását, hogy annyira megdöbbenette az ilyen kijelentéseket, **hogyan beírta őket személyes naplójába**. Ez a mondó részlet és az a tény, hogy a legtöbb tanú gyanúsán homályosnak tűnt az emlékeiben, meggyőződve arról, hogy Epstein sokat igazat mondott. Hamarosan elkeseredett viszály tört ki Hitchens és Epstein között.

2005-ben Hitchens Bush iraki háborújának különböző ellenfeleit antiszemitának minősítette, és bosszúból Alexander Cockburn közzétett [néhány Ellenütő rovatot](#) „feltámasztották azt az 1999-es vitát, amikor először fedeztem fel. A *Counterpunch* rendszeres olvasójaként felkeltette az érdeklődésemet, és egy kicsit guglizva gyorsan megtaláltam az Epstein nyílt vádjairól szóló médiabeszámolókat. Az incidensről számos jelentés továbbra is fennmaradt az interneten, köztük a [NY Daily News](#), valamint egy [MSNBC - darab egy része](#)., és bár a kiterjedtebbek közül néhány eltűnt az elmúlt tucatról, a médiaszöveg, amelyet 2005-ben olvastam, [több webhely](#) statikus HTML-oldalán is megmaradt :

Epstein azt az MSNBC-nek, hogy Hitchens 1995. február 12-én – pontosan mondta négy éve – félrebeszélte magát a holokauszt kapcsán, majd néhány másik barátjával együtt New Yorkban vacsoráztak.

Epstein annyira megdöbbsent, mondja, és annyira súlyosnak tartotta Hitchens kétségeit, hogy hazament, és feljegyezte őket a naplójába!

Az Epstein-napló szerint: „Miután egy fürkében leült, és szabadon kortyolgatta az ingyenes vörös bort, Hitchens egy olyan elméletet dolgozott ki, amely sokkal leleplezőbb, mint bármi, ami a Hudson színházban zajlik. Tézise, mindenki megdöbbenésére az asztalnál az volt, hogy a holokauszt fikció, megadta a „német nemzet kriminalizálására” törekvő érdekeket összeesküvése fejlesztésével.

„Elmagyarázta, hogy soha nem találtak bizonyítékot német tömeggyilkosságra – és hogy milyen hátborzongató tárgyakat találtak, azt az esemény után koholták ki” – nyilatkozta Epstein naplójának.

„Mi a helyzet a nürnbergi náci tábornokok vallomásával a haláltáborokról” – kérdezte.

Hitchens az Epstein-napló jelölése szerint kifejtette. . . anélkül, hogy egy ütemet kihagyjunk volna, hogy az ilyen elismeréseket angol-amerikai kínzások alatt szereztek meg.” Epstein ezután megkérdezte, amint azt a naplójában megjegyzi: „De mi történt a zsidókkal Európában? Hitch vállat vont, és azt mondta: „Sokakat megölték a helyi falusiak, amikor elszöktek, mások természetes halállal haltak meg, a maradék pedig Izraelbe jutott.”

Miután elolvastam ezeket az érdekes rovatokat, kezdtem észrevenni, hogy maga Cockburn néha utalt arra, hogy saját személyes véleménye a holokausztról némileg eretnek lehet, amely magában foglalja a rejtélyes megjegyzéseket, amiket a hatalmas álhíreket sokkal könnyebb volt létrehozni és fenntartani, mint azt a legtöbb ember gondolta.

Alig néhány hónapig a Hitchens elleni támadás Cockburn egy kétrészes cikket tett közzé, írta azzal érvelt, hogy a **Nobel-békedíjas Elie Wiesel, a holokauszt-túlélők leghíresebbje, egyszerűen csalás volt.** Mindig is azt tanították nekem, hogy a Zyklon B volt a nácik által az auschwitzi zsidók kiirtására használt halálos ügynök, és homályosan tudatosult bennem, hogy a holokauszt tagadói abszurd módon azt állították, hogy a vegyület ehelyett eltávolító szerként használták a táborokban, hogy meghagyják. a tífusz terjedése; de aztán a következő évben megdöbbenve fedeztem fel **Cockburn egyik rovatában** hogy az Egyesült Államok kormánya évtizedekig használta a Zyklon B-t a mexikói határra belépő bevándorlók elsődleges tífusz eltávolítójaként. Emlékszem több más rovatra is a 2000-es évek közepéről, amely a holokauszt-problémák körül táncoltak, de most úgy tűnik, nem találok őket a *Counterpunch* archívumában.

15 éve egyre gyakoribb felismerésem, **miszerint nagyszámú hozzáértő ember tünt fel a holokauszttagadás titkos híveinek,** minden bizonnyal átformálta saját, megkérdőjelezhetetlen feltételezésemet ezzel a témával kapcsolatban. Az időnként megjelent újságbeszámolók egy holokauszttagadóról, akit a média felfedezett, majd lenyúz és megsemmisített, könnyen megmagyarázta, miért maradt ennyire egyhangú a témával kapcsolatos nyilvános álláspont.

Mivel más dolgokkal van elfoglalva, nem hiszem, hogy valaha is beszélgettem volna senkivel erről a vitatott témáról, sőt még annyira sem, hogy e-mailt váltottam volna, de nyitva tartottam a szemem és a fülem, és hatalmas kétségek merültek fel bennem. Évekkel azelőtt, hogy elkezdtem volna elolvasni az első könyvem a témában.

[Mindeközben a hivatalos amerikai Pravda - elbeszélésünkbe](#) vetett hitem összeomlása sok más vitatott témában szintén nagy szerepet játszott. Miután döbbenetemre rádöbbentem, egy szót sem tudok elhinni abból, amit médiánk és politikai vezetőink az itt és most történt nagy eseményekről mondtak, a hitelességük az oly régen és messze történt vitatott események kapcsán teljesen eltűnt. Ezen okok miatt eléggé gyanakvóvá váltam, és nagyon nyitott voltam a holokauszt-ügyekkel kapcsolatban, amikor az ész - vita nyomán végül könyveket kezdtem olvasni a kérdés mindkét oldaláról.

[A holokauszt tagadásának jövője](#)

Mint kívülálló, aki ezt a vitatott témát vizsgálja, sokkal valószínűbbnek tartom, mint nem, hogy a szokásos holokauszt-narratíva legalább lényegében hamis, és nagyon valószínű, hogy majdnem teljesen az.

Ennek ellenére a média az elmúlt néhány évtizedben a holokausztot támogató erőteljes médiafókusz középpontjába emelte a nyugati kultúrában. Nem lennék meglepve, ha jelenleg nagyobb helyet foglalna el a legtöbb hétköznapi ember elméjében, mint az öt körülölelő második világháború, és ezért nagyobb látszólagos valósággal rendelkezik.

A közös hiedelmek egyes formái azonban egy mérföld szélesek, de egy hüvelyk mélyek is lehetnek, és azoknak az egyéneknek a véletlenszerű feltételezései, akik valójában soha nem vizsgáltak egy adott témát, gyorsan megváltozhatnak. Emellett a régóta szigorú társadalmi és gazdasági szankciókkal, gyakran büntetőjogi szankciókkal alátámasztott doktrínák népszerű ereje sokkal gyengébb lehet, mint azt bárki gondolná.

Harminc évvel ezelőttig a Szovjetunió és a Varsói Szerződés szövetségesei feletti kommunista uralom teljesen állandónak és megingathatatlanak tűnt, de ennek a hitnek a gyökerei teljesen elrohadtak, és nem hagytak maguk után egyebet, mint egy üres homlokzatot. Aztán egy nap szellőkés támadt, és az egész gigantikus építmény összeomlott. Nem lennék meglepve, ha a jelenlegi holokauszt-narratívánk végül ugyanerre a sorsra jutna, talán sajnálatos következményekkel azok számára, akik túlságosan is kapcsolatban állnak a fenntartásával.

Kapcsolódó olvasmányok:

- [A huszadik század átverése](#) , Arthur R. Butz
- Walter N. Sanning: [A kelet-európai zsidóság feloszlása](#)
- [David Irving figyelemre méltó történetírása](#)
- [Amerikai Pravda: Zsidók és nácik](#)
- [Amerikai Pravda: A háború utáni Franciaország és a háború utáni Németország](#)
- [Amerikai Pravda: Nagy tisztogatásunk az 1940-es években](#)
- [Amerikai Pravdánk](#)

